Борчиня з Іваничів Анастасія Алпєєва – найсильніша на планеті Земля!

с. 13

ВОЛИНЬ

№ 44 (16 993)
Середа, 4 листопада 2026 року

Нас читають із 1939 року!
volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Незагойна рана

Маленька Аня знатиме про тата лише з фотографій...

Уже другий рік іде, як загинув Герой Володимир Черевко

Катерина ЗУБЧУК

– Вова ще, як удома був, то якось у Луцьку набив татуювання на весь бік. Коли я спитала: «Для чого ти таке робиш?», то він сказав: «Щоб ти мене змогла знайти», – ***говорить мама загиблого захисника-Героя Володимира Черевка із села Залізниця, що на Любешівщині, Людмила Іванівна.*** – Я і без того татуювання впізнала б свого синочка, якому так мало літ дав Бог – на двадцять дев'ятому році обірвалося його життя.

Я і без того татуювання впізнала б свого синочка...

Фотоколаж: **volyn.com.ua / ChatGPT.com / Фото Катерини ЗУБЧУК і з архіву родини ЧЕРЕВКІВ.**

На фотоколажі – Володимир Черевко, його батьки Людмила й Василь біля могили сина та маленька Аня – донечка Героя, в якій продовжується його життя.

Історія невимовного болю – на с. 3 і с. 11

Світ захоплень

У волинському селі оселилася справжня Африка!

Фотоколаж: **suspilne.media/volyn.com.ua / ChatGPT.com.**

Ігор Мусій знає характер кожного свого пернатого вихованця.

У Литовежі Володимирського району Ігор Мусій утримує страусів, павичів і декоративних курей

Іванна БІЛІШУК, Ірина РОМАНЕНКО

До повномасштабної війни чоловік планував відкрити контактну ферму для дітей і дорослих. Нині він безкоштовно приймає відвідувачів, а в майбутньому хоче розширити господарство та запрошувати на відпочинок військових і ветеранів. Про це волинянин розповів «Суспільному Луцьк».

На фермі Ігоря Мусія кожен пернатий має свій характер, а дехто – навіть власне ім'я!

Репортаж із незвичної ферми – на с. 7

Перемога кується і в тилу!

Тушкованку від волинських господарів воїни на передовій впізнають за неповторним смаком – домашнім

Найсучасніша зброя чи військовий реманент не замінять воїнам хліба й до хліба. Від початку повномасштабної війни горохівчани Оксана й Тарас Щерблюки, засновники й керівники ПП «Макс Ком» забезпечують фронт муніцією, автомобілями та іншою необхідною допомогою і постачають захисникам продукцію, вирощену на орендованих полях, у власних садках і теплицях

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Однією з найзатребуваніших страв на війні є «максомівська» тушкованка. Військовослужбовці з гарячого Куп'янського напрямку надіслали «Волині» світлину свого обіду разом із подякою виробникам: *«Тушкованка дуже смачна й вельми зручна для дронів, що доставляють провізію на «нуль»»*.

Напис на етикетці – «Горохівські смаколики з щирою вдячністю за вашу працю від ПП «Макс Ком» та ФОП «Баріда» – скромно засвідчує: за солдатськими плечима – дбайливий, невтомний тил. Іноді меценати не встигають позначити такими наліпками акуратні дой-паки (полімерні пакети, що не б'ються), та бійці кажуть, що улюблену тушкованку від горохівчан упізнають за її неповторним смаком – домашнім!

Водночас, завдяки фінансовій підтримці Оксани та Тараса Щерблюків, газета «Волинь» залишається єдиним друкованим виданням на всіх напрямках фронту. Невдовзі волонтери з Горохівської організації «Спілка учасників АТО/ООС «Щит», яку очолює Віталій Гладун, знову вирушать в епіцентри бойових дій, аби доставити захисникам усе найпотрібніше. Серед вантажу буде й чергова партія допомоги від ПП «Макс Ком» і ФОП «Баріда», а також свіжий номер «Волині»! Тож побажаймо всім нашим захисникам тиші, смачного й добрих новин із рідного краю!

Фотоколаж: **volyn.com.ua / ChatGPT.com / Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ і з фронту.**

На передовій особливо цінують дві речі з рідного краю: домашню їжу, приготовлену з любов'ю, і добрі новини. Завдяки волинським підприємцям із команди ПП «Макс Ком» (родина Щерблюків) і ФОП «Баріда» (родина Барсід) наші захисники отримують і те, й інше – смачну тушкованку та свіжу газету «Волинь».

Розповідь про господарів – на с. 8

■ Пульс тижня

У Луцьку вручили документ на житло ветерану, який втратив ногу на війні

Це вже 61 сертифікат, виданий цьогоріч

Катерина ЗАГАЙКО

В обласному центрі Волині вручили сертифікат на придбання житла ветерану Андрію Матвіюку, який втратив ногу, захищаючи державу на Запорізькому напрямку у 2023 році. Нині ветеран разом із дружиною Вікторією та сином Мирославом, який народився у 2025 році, проживає у Луцьку. Андрій Матвіюк каже, що вже обрав житло, яке придбає.

Т. в. о. начальника Волинської ОВА Роман Романюк зазначив, що це вже 61 сертифікат, вручений цьогоріч. «На ці потреби області спрямували субвенцію у розмірі майже 170 мільйонів гривень. Після отримання коштів ветерани чи їх родини самостійно обирають житло, яке бажають придбати: як на вторинному ринку, так і на первинному. Єдина умова – воно обов'язково введено в експлуатацію», – пояснив пан Романюк. ■

Представникам ТЦК світить до 12 років позбавлення волі

Йдеться про ймовірно незаконну мобілізацію виключеного з обліку чоловіка

Микола ДЕНИСЮК

Про це повідомив народний депутат та голова Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради Олексій Гончаренко. Луцький зональний відділ Військової служби правопорядку (ВСП) направив до Державного бюро розслідувань у Львові повідомлення про кримінальне правопорушення за ч. 5 ст. 426-1 Кримінального кодексу представника Володимирського ТЦК та СП. Санкція статті – від 8 до 12 років позбавлення волі.

За словами Гончаренка, Військова служба правопорядку повідомила ТСК, що у жовтні 2023 року військово-лікарська комісія визнала чоловіка непридатним до військової служби і його виключили з військового обліку. «А 31 серпня 2026 року Володимирський районний ТЦК лише за один день: повторно взяв його на військовий облік; направив на ВЛК, яка визнала його придатним; зняв з обліку у зв'язку з мобілізацією, тобто призвав на службу», – написав нардеп. Він додав, що тепер ДБР має встановити, хто і на якій підставі це зробив. ■

На Волині – новий головний рятувальник. 27 жовтня заступник Голови ДСНС України Роман Примуш представив колективу начальника Головного управління ДСНС України у Волинській області – полковника служби цивільного захисту Романа Воронка.

В укриттях України наразі може одночасно сховатися лише 55% населення. Про це повідомив директор департаменту цивільного захисту та превентивної діяльності Державної служби з надзвичайних ситуацій (ДСНС) Віктор Вітовецький.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ І В ГОСПІТАЛІ:

- **ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)**
- Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- **ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)**
- СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- **ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)**
- С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- **СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)**
- ТОВ «ЕКО-ПАЛЕТ» із села Стобихівка Камінь-Каширського району (директор Іван СУХАЦЬКИЙ)
- **СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)**

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів.
Приєднуйтеся!
Тел: 066 133 86 88.

■ На лінії вогню

Фото: **100 ОМБр.**

Фото: 100 омбр, 2026

– Тяжко, але держимся! – лаконічно каже наддосвідчений боєць Анатолій на псевдо «Батя».

Через 3 місяці – 60 років: «Батя» з волинської бригади воює вже п'ятий рік

Пан Анатолій родом із села Мокрець, що у Ковельському (колись – Турійському) районі Волинської області. На момент початку повномасштабного вторгнення чоловікові вже було 55 років

Сергій ХОМІНСЬКИЙ, начальник відділу комунікацій 100-ої ОМБр Сухопутних військ ЗСУ

Та вранці 24 лютого 2022-го він без жодних вагань добровольцем пішов до ТЦК:

– Нас багато із села йшло – чоловік 17, – розповідає Анатолій Борисович.

Як «тримати в руках автомат» 55-літній чоловік знав добре: у 1987–1989 роках відслужив «строчку» на космодромі Байконур, що на території нинішнього Казахстану. Ще тоді одержав військове звання сержанта. Тож Анатолія відразу призначили на посаду стрільця у 54-ій об («Ковельський батальйон») тоді ще 100-ої обр ТрО.

У війську до чоловіка спочатку «приклеїлося» псевдо «Старичок», а згодом позивний змінився на «Батя».

Впродовж першого року «повномасштабки» Анатолій разом із побратимами виконував завдання на півночі Волинської області. Згодом понад рік воював у Сереб-

> **Вдома на «Батю» чекає шестеро дітей і 11 онуків!**

рянському лісі на Лиманському напрямку. Після поранення їхнього командира відділення, на його місце призначили саме досвідченого сержанта «Батю»...

...У піхоті тоді вже 57-річний чоловік бився і на Покровському напрямку навесні 2024-го.

І лише після виведення бригади на нетривале відновлення, піхотинця «Батю» перевели на посаду водія-слюсаря ремонтно-відновлювального батальйону тепер уже 100-ої ОМБр.

– «Крутити гайки» вмію добре – все життя пропрацював трактористом. Хоча, звісно, різниця між трактором і БМП «Мардер», або БМП «Бредлі» таки відчувається, – усміхаючись каже Анатолій Борисович.

26 січня 2027-го «Баті» має «стукнути» 60 років. На жаль, коханої дружини нашого Героя, Валентини Володимирівни, не стало 2020-го. Проте й зараз, згадавши свою «другу половинку», чоловік не стримав сльозу...

Та все ж вдома на «Батю» чекає просто величезна родина! Скажімо, з дітей можна скласти повноцінну хокейну команду, адже їх шестеро: Олександр, Валерій, Наталя, Інна, Віта та Діана!

А ось внуків набереться вже на футбольну команду! Так-так, їх у Борисовича якраз 11! Найстаршому скоро виповниться 18 років, найменшому – йде третій...

До речі, старший син Олександр також служить у Силах оборони – в Національній гвардії.

На п'ятому році у війську і за три місяці до власного 60-ліття «Батя» навіть не думає втрачати оптимізм:

– Тяжко, але держимся! – лаконічно каже наддосвідчений боєць. ■

Телефони рекрутингового центру 100 ОМБр: *0678048100 і 0931933673.*

■ Тема №1

Ворог знову атакував «Шахедами» Волинь

Реактивний БпЛА пошкодив коледж і багатоповерхівку в Ковелі. У гуртожитку, навчальному корпусі та майстерні коледжу вибило майже 100 вікон

Ліна ВОГОНЬ

Вранці 30 жовтня російський реактивний безпілотник пошкодив Ковельський промислово-економічний фаховий коледж і приватні обійстя. Вибух у місті пролунав орієнтовно о 4:55. Вибуховою хвилею в гуртожитку, навчальному корпусі та майстерні коледжу вибило майже 100 вікон. Також пошкоджені приміщення приватного бізнесу, вантажна автоцистерна та багатоповерхівка в ЖК «Варшавський».

На щастя, загиблих немає. *«Постраждав чоловік 1981 року народження із множинними поверхневими ранами нижніх кінцівок. Медики надали йому необхідну медичну допомогу, наразі він перебуває на амбулаторному лікуванні»,* – повідомив міський голова Ковеля Ігор Чайка.

А вранці 1 листопада влучання та падіння уламків «Шахеда» зафіксовано на території Камінь-Каширського району. Зокрема, від ворожої атаки постраждала Маневицька громада.

Унаслідок влучань та падіння уламків маємо пошкоджені об'єкти інфраструктури, зокрема недіючі будівлі. Загиблих немає. Одна людина отримала поранення, їй надано необхідну медичну допомогу.

«Дякую силам протиповітряної оборони за професійну роботу та захист, – зазначив виконувач обов'язків голови Волинської ОВА Роман Романюк.

> **«Дякую силам протиповітряної оборони за професійну роботу та захист», – зазначив Роман Романюк.**

Очільник області закликав мешканців не нехтувати правилами безпеки та перебувати в укриттях під час тривоги. ■

■ Герої не вмирають!

У Рожищі облаштують сквер на честь легендарного воїна Павла Чайки

Ініціатива належить побратимам і друзям захисника

Лія ЛІС

У Рожищі створили проєкт нового скверу, який стане місцем відпочинку для містян та вшанує пам'ять про захисника України, капітана ЗСУ Павла Чайку. Він – один із перших повних кавалерів ордена «За мужність» та Почесний громадянин міста. Захисник загинув у ДТП 29 вересня 2024 року.

Хочуть облаштувати територію біля рожищенського ЦНАПу, що на вулиці Грушевського, 12. Члени виконавчого комітету міської ради вже надали дозвіл на проведення робіт строком на один рік. За життя Павло Чайка тривалий час очолював ТОВ «ТАКТІКАЛ ГРУП ЮА». Саме це товариство повністю візьме на себе витрати на благоустрій території, не залучаючи коштів із місцевого бюджету. Після завершення будівництва сквер передадуть у комунальну власність Рожищенської громади. ■

■ Офіційно

Заробітки волинян на 16% нижчі від загальноукраїнських

У вересні 2026 року середня зарплата штатного працівника у Волинській області становила 28 022 грн (до вирахування податків). Це на 27,8% більше, ніж у вересні 2025 року

Марта САЛО

Водночас, за даними Державної служби статистики, у вересні в Україні середня заробітна плата штатного працівника становила 33 153 гривні. Це на 24,5% більше, ніж роком раніше.

Таким чином середня зарплата волинян за рік зросла більше, ніж середня загальноукраїнська, але все ще залишається на 15,5% нижчою від всеукраїнського показника.

До речі, найвища зарплата у Києві – 48 994 грн., серед областей – на Львівщині – 33 802 грн., найнижча – у Кіровоградській області – 23 673 грн. ■

■ Незагойна рана

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com / фото Катерини ЗУБЧУК і з архіву родини ЧЕРЕВКІВ.

Для мами Людмили Володимир назавжди залишиться її Вовою – добрим, самостійним, усміхненим сином. А для побратимів – надійним другом і вправним оператором безпілотників, який до останнього дня боронив Україну.

Маленька Аня знатиме про тата лише з фотографій...

Уже другий рік іде, як загинув Герой Володимир Черевко

Продовження. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ШВИДКИЙ, ДОПИТЛИВИЙ БУВ, ТРОХИ НАВІТЬ ХУЛІГАН – ВСЕ КУДИСЬ ЗАВЖДИ БІГ, ПОСПІШАВ»

Подружжя Людмили й Василя Черевків виростили троє дітей. Володимир – первісток – їхній єдиний син. За чотири дні до того, як йому виповнився рік, сім'я стала багатодітною – на світ з'явилися сестрички-близнята, Марія й Віта. Зараз Людмила Іванівна, пригадуючи, яким був Володимир, говорить, не викидаючи, як мовиться, із пісні слів:

– Швидкий, допитливий був, трохи навіть хуліган. Правда, бійку першим не затівав – діставалося йому, коли когось розборонял. Багато хлопців, які його добре знали, і зараз мені говорять про це. Кудись завжди біг, поспішав, нібито передчуваючи, що життя його буде коротким. Після дев'яти класів пішов у Любешівське училище – три роки вчився на тракториста. Самостійний ріс хлопець, старався копійку заробити. На пилорамах місцевих працював. Сам, без чиєїсь допомоги, на водійські права поздавав. До строкової служби навіть у росію їздив. Один раз все нормально було, а як вдруге поїхали з хлопцями, то з ними не розрахувалися. Обманули. Одне слово – більше туди й не схотіли вирушати.

Стосовно строкової служби, то в матері Володимира такий спомин:

– Вже під двадцять йому було. Якось прийшов додому й каже: «Мамо, мене викликають у військкомат». На моє: «Чому?», – відповів: «Ну, мам, ти не знаєш, чого викликають? Бо мені вже пора йти в армію».

Жінка розуміла, що прийде час і сина все одно заберуть на строкову. Батько прислів'я пригадав: «Раніше підеш, раніше прийдеш». Рідні випровадили Володимира, й він без проблем відправився виконувати свій громадянський обов'язок. За словами матері, служив син на Київщині – в Калинівці Броварського району, в підрозділі розвідки («Був водієм – возив начальство, і так, на великих машинах, куди треба, то їздив, як говорив, всього разів два з автомата стріляв»). Зважаючи на те, як непросто вдома з працевлаштуванням, батьки радили синові залишитися в Києві й шукати там роботу чи піти на понадстрокову службу. Але жити в Києві він не захотів, військовим себе «не бачив».

«МАМО, Я – ДОБРОВОЛЕЦЬ»

– Вернувся Вова додому, – *розповідає Людмила Іванівна.* – З односельчанином, Валерієм Швиридом (*Валерій теж загинув – його життя обірвалося ще в липні першого року повномасштабної війни.* – **Авт.**), працював на будівництві, ремонти у багатьох хатах робили. Перед великою війною я хотіла забрати Вову з собою в Польщу, куди їздила час від часу – працювала і в сільському господарстві (на трускавках, боровці), і на рибних заводах. Але він казав, що про це й мови не може бути: «Мамо, ти прекрасно знаєш, де я служив....» Мабуть, попередили, що закордон для нього на якийсь час закритий.

На початок повномасштабної війни Володимир Черевко був удома. Його друг, як пригадує Людмила Іванівна, Коля Швайко, з котрим вони і в школі разом вчилися, і в училищі, й майже одночасно йшли на строкову, зразу поїхав у Дніпро, в Національну гвардію...

«Мам, я йду на завдання, – написав син останній слова неньці. – У мене все добре.»

– Вова так само хотів їхати у частину, де служив строкову. Але воєнком був зайнятий і не оформив відповідні документи – сказав прийти через день. Син був би точно тоді десь біля Києва. Врешті-решт, у кінці лютого він сказав, що його у військкомат викликають. Хоч потім дізналася, що таки обманув мене. Вже коли Вова був на війні, то якось признався: «Мамо, я – доброволець». Ще день Володимир залишався на Любешівщині – з такими ж мобілізованими хлопцями копали окопи, бліндажі облаштовували. В суботу й неділю вдома був, а в понеділок їх повезли до Луцька.

– Потрапив Вова у 2-й Луцький окремий батальйон, – *каже жінка, вертаючись спогадом до тих днів.* – У травні він був уже на Сході України. Я потім дізналася, що підрозділ, в якому служив син, кинули на допомогу 79-й бригаді. Там їх сильно розбили. Частина підрозділів вийшла до Лиману. Після того, як тут рідні підняли бучу (від когось матері, дружини ніякої вісточки не мали), Луцький окремий батальйон, власне, тих, хто вцілів, повернули в тил. У Новограді-Волинському, Рівному трохи були, а потім – і на Маневиччині.

Тоді впродовж літа й навіть восени Володимир Черевко часто бував вдома. «Мамо, готуйся, будемо день народження разом відзначати», – подзвонив якогось дня. Жінка тішилася. Та даремно:

– 30 жовтня син зателефонував: «Мамо, я зараз приїду, деякі речі залишу. Нас перекидають». 31-го, в день народження, він був у дорозі на Запоріжжя. Степове, Степногірськ – одне слово – Оріхівський напрямок. А потім – Покровський, де Володимир Черевко воював весь 2024 рік і до липня 2025-го – до останнього свого дня. В пам'яті матері їхні короткі розмови, переписка. На її запитання: «Вово, як у тебе справи?», чула незмінне: «Все, мам, у мене добре».

– Останнім часом, то вже трохи матом говорив, – *пригадує Людмила Іванівна.*– Чула не раз: «Мамо, все стабільно, х*****». Кажу так, як було. На початку війни Вова служив у розвідці, водив машину. Потім з'явилися безпілотники – освоїв їх. У 2024-му перевчився на пілота великих дронів. Тоді декілька тижнів був у Рівному. Але додому не приїжджав, оскільки займалися суто на полігоні, звідки не відпускали. Після того, як другий Луцький батальйон розформували, бо вже там мало людей було, то їх прикріпили усіх (чи прикомандирували) до 68-ї єгерської бригади.

«ТО БУЛА ГІРКА ВІД СЛІЗ ДОРОГА»

На похоронах Володимира Черевка було багато його побратимів, як розповідала мати захисника-Героя. Хтось проходив лікування після поранення, хтось – реабілітацію. А от про те, як син загинув, вона дізналася вже після того, як похоронила його, від хлопця з Івано-Франківщини, котрий згодом приїжджав на могилу Володимира:

– Розповідав, що людей не вистачало. І того дня, 1-го липня, мій син не мав бути на позиції – когось підмінив. Їхній дрон повернувся уже із завдання. Вони його перезарядили. І в той час прилетів маленький ворожий мавік. Його напарник був сильно поранений у живіт, а Вові відірвало руку і теж влучило в живіт. 30 червня я ще з ним переписувалася. «Мам, я йду на завдання, – написав син. – У мене все добре». А вже на ранок дочки пишуть, що Вови нема. Їм про це повідомив друг Вови – Андрій. ■

Продовження – на с. 11

Погляд

Сергій МАРЧЕНКО,
економіст, блогер,
військовослужбовець ЗСУ

Партія «миру» і Партія Здорового глузду

У той час, як російські солдати ґвалтують жінок і дітей, путін ґвалтує здоровий глузд. У програмному інтерв'ю російським пропагандистам він виклав своє бачення мирної угоди з Україною

База мирної угоди за путіним – це визнання окупованих українських територій російськими. Бо, на думку путіна та абсолютної більшості росіян, вони є історичними російськими територіями.

Питання історичності територій дуже делікатне. Якщо взяти кордони європейських країн, то буквально кожна із них має якісь території, які історично належали одній країні, а зараз належать іншій. Якщо послухати путіна і застосувати його принципи «історичної справедливості», Європа мала б потонути в крові, щоб досягти справедливого розподілу територій.

Саме через історичність французьких територій для німців Перша світова війна перетворилася на криваве пекло. Англія вела війну з Францією понад 100 років через історичні території. Польща має претензії до України через території, які поляки вважають історично польськими.

Після Другої світової війни Європа вперше у своїй історії вступила в тривалий мирний період співіснування. Це стало можливим завдяки тому, що країни домовилися не шукати історичних територій, а зафіксувати кордони станом на закінчення війни й поважати їх.

І коли зараз путін навалює про історичні території росії на українській землі, кремлівський дід дуже відверто дає відповідь на питання, чи можливий мир росії з Україною.

Будь-яка людина, яка має здоровий глузд, розуміє, що історичними російськими територіями путін і всі росіяни вважають повністю всю українську землю.

Донецька, Луганська, Запорізька, Херсонська області – це не повернення історичних російських земель з точки зору путіна і росіян. Це лише початок повернення цих земель.

Будь-яка людина з критичним мисленням розуміє, що слова путіна про історичні російські землі насправді означають про наміри росії вести війну до тих пір, поки вся українська земля не стане російською.

Бо Ужгород, Чернівці, Львів – така ж сама історична російська земля з точки зору путіна, як і Донецька та Луганська області.

І коли вас заколихують гончаренки й терехови, що ось ми віддамо Донецьку область і настане мир, я питаю вас: а чим Запорізька область відрізняється від Донецької?

Запорізька область так само як Донецька вписана в конституцію окупантів. З погляду російських законів Запорізька область зараз окупована Україною.

То чому путін має зупинятися в Донецькій області, якщо за його конституцією його «історична» Запорізька область «окупована»?

Нас, тих, хто ясно бачить, що відбувається, прихильники гончаренків/гетманцевих називають партією війни.

Але ми – не партія війни, а Партія Здорового глузду, яка не хоче йти в газову камеру, як барани на вірну смерть, а бореться за своє життя зі зброєю в руках.

І ми хочемо врятувати це дурнувате стадо наляканих овець, яке бекає, мекає і біжить до путіна, щоб він відвів їх на бойню.

Нам, Партії Здорового глузду, було б набагато легше, якби це перелякане стадо раз не допомагає, хоча б не заважало боротися за їхні життя. ■

VOLYN.COM.UA

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Андрій НЕСТЕРЕНКО – боєць із міста Луцька (уродженець міста Дніпра); **Володимир ПОЛЯКОВ** – боєць із села Метельне, що на Ківерцівщині; **Олександр ШУМІК** – боєць із села Клопочин, що на Іваничівщині; **Павло ВАВРИК** – боєць із міста Нововолинська; **Сергій ШВЕД** – боєць із села Рудка-Червинська Камінь-Каширського району; **Вадим ЛЯШУК** – боєць із міста Луцька; **Анатолій ВЛАСЮК** – боєць із села Бережанка Луцького району; **Андрій НОВОСАД** – боєць із селища Люблинець Ковельського району; **Олександр КОНДРАЩУК** – боєць із міста Луцька; **Володимир КОВЧ** – боєць із села Щедрогір, що на Ратнівщині; **Максим МУРАВЧУК** – боєць із міста Горохова; **Володимир ЛІЩУК** – боєць із міста Каменя-Каширського; **Микола ТУРЕВИЧ** – боєць із села Поворськ Ковельського району; **Олександр СОКОЛЕЦЬ** – боєць із селища Мар'янівка, що на Горохівщині; **Олександр ТОМАШУК** – боєць із села Гірки, що на Любешівщині; **Віталій БЕШТА** – боєць родом із міста Рожища; **Андрій ГАВРИЛЮК** – боєць із села Льотниче Володимирського району; **Анатолій ПАРФЕНЮК** – боєць із міста Луцька; **Василь ШУМІК** – боєць із міста Ковеля; **Руслан БУЩУК** – боєць із селища Любешова; **Василь РАДЧУК** – боєць із міста Луцька (уродженець села Козличі, що на Маневиччині); **Богдан ТУТЕЙКО** – боєць із села Жорнище, що на Ківерцівщині; **Андрій БАБІК** – боєць родом із міста Луцька (проживав із сім'єю у Вараші на Рівненщині); **Ігор ШУХ** – боєць із села Мизове, що на Старовижівщині; **Андрій ШУШМАРУК** – боєць із міста Ковеля; **Руслан МАЗЯР** – боєць із міста Ковеля; **Іван ГОЛОВІЙ** – боєць із селища Заболоття, що на Ратнівщині; **Олексій ГРИЩУК** – боєць із міста Ковеля; **Павло НЕРОДА** – боєць із селища Цумань.

■ Пряма мова

«Мир в обмін на території» є не дипломатією, а вироком мільйонам людей

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Олексій ГОНЧАРЕНКО, народний депутат, про провал української ракетної програми компанії «Fire point», керівник якої Денис Штілерман обіцяв балістику на москву:

«А давайте подумаємо. Ну чисто теоретично, от якби росія робила операцію проти України, як саме вони би зробили?

1. Можливо, знайшли людей, які жодного дня не займались ракетобудуванням і створили ракетобудівну компанію. **2.** Можливо, знайшли друзів, які в Офісі Президента класно пролобіювали цю компанію і попали на плівки НАБУ (*натяк на колишнього бізнес-партнера Зеленського Міндіча, який утік із України.* **– Ред.**). **3.** Можливо, потім всі держзамовлення віддали б цій компанії. Ні КБ «Луч», ні «Південмаш», ні іншим заводам, які мають багаторічний успішний досвід... А де реальні ракети – ну, досі не дуже ясно.

Думайте».

Сергій МАРЧЕНКО, військовослужбовець, блогер, про іншу сторону гуманітарної місії в окупованих Олешках, звідки в Україну було вивезено кілька сотень людей:

«Ще одна сторона медалі із звільненням ЗАРУЧНИКІВ із Олешків – це геноцид українців на окупованих росіянами територіях. Прямо на камери, під оплески і піар Мелані Трамп, на наших очах відбувається акт геноциду українського народу, який змушений покидати свої домівки, щоб туди заселилися рускіє.

московитам не достатньо просто окупувати українські землі. московити методично, послідовно і жорстоко вичавлюють із окупованих територій українців, щоб привезти туди сородичєй із холодних, пустих і занедбаних російських територій. Це називається ГЕНОЦИД».

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат від «Європейської Солідарності», про зірку «Плейбоя» Дашу Астаф'єву, яка цьогоріч була однією з читців Радіодиктанту національної єдності:

«Те, що зробила Даша Астаф'єва, мені видається надзвичайно важливим. Людина, яка раніше була частиною переважно російськомовного культурного середовища, сьогодні настільки добре володіє українською, що може публічно, грамотно й виразно читати текст загальнонаціонального диктанту. І це потрібно не засуджувати, а вітати.

Бо українська мова має бути не закритим клубом для тих, хто народився в україномовній родині й ніколи не говорив інакше. Вона має ставати мовою мільйонів людей, які свідомо її обирають».

Віктор ТАРАН, політолог, про те, чому не можна росіянам віддавати землю та людей в обмін на обіцянку зупинити бойові дії:

«Розмови про «мир в обмін на території» є не дипломатією, а вироком мільйонам людей. Кожен кілометр, який віддадуть росії, означатиме фільтрацію, депортації, русифікацію шкіл, заборону української церкви й мобілізацію наших чоловіків у чужу армію. росія не змінилася з 1944 року, вона лише замінила НКВС на ФСБ. Ми пам'ятаємо, що після «визволення» (*у 1945-ому від нацистів.* **– Ред.**) Україна отримала ще майже пів століття несвободи. Удруге ми таку помилку не повторимо, бо тепер точно знаємо, що для росії «визволити» – завжди означає захопити й почати геноцид».

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий президент, в ефірі ВВС пояснив глядачам, чому російська нафтопереробка – законна ціль для ЗСУ:

«російські нафтопереробні заводи, які постачають пальне для російської армії, є легітимною ціллю. Українська пропозиція була абсолютно чіткою: ми готові піти на негайне перемир'я принаймні щодо енергетичних об'єктів – вони не атакують наші електростанції, ми не атакуємо їхні нафтопереробні заводи. путін сказав: «Ні, ні, ні», вони продовжують атакувати цивільні цілі в Києві, вимагаючи від України припинити захищатися... Ми захищаємо нашу землю, наших людей, цивільних, невинних громадян. У цій ситуації лише Збройні Сили України здатні змотивувати путіна припинити вогонь, припинити вбивства цивільних, зупинити геноцид і піти на перемир'я».

Ян ВАЛЕТОВ, письменник, про 140 мільйонів путіних:

«Учора був звичайний день. Нічого особливого. Звичайний осінній день, коли росія вбивала українських громадян, руйнувала будинки, вокзали, підстанції, торговельні центри...

Загалом, росіяни займалися звичною, звичайною, улюбленою справою – несли оточенню горе, смерть і руйнування. Не путін. Не медведєв. Не герасимов. Не абстрактний громадянин Ніхто.

В оператора дрона, який убив 15 людей, що чекали на електричку в Дніпрі, є конкретне прізвище, ім'я, звання, податковий номер, адреса, сім'я...».

ІНІЦІАТИВНА ГРУПА «ПЕРШОГО ГРУДНЯ» (*група відомих дисидентів, інтелектуалів та громадських діячів.* **– Ред.), вважає, що попри втому й виснаження ми мусимо продовжувати опір:**

«росія поставила собі у 2022 році мету: знищити нас протягом тижнів, якщо не днів. Агресори своєї мети не досягли – і вже зрозуміло, що не досягнуть. Тому Україна вже перемогла. Цю перемогу треба втримати й розвинути. Чи зможемо це зробити – залежить від нас. Але мусимо це зробити, бо не маємо іншого вибору. Історія знає чимало прикладів, коли менший і слабший перемагав тому, що стояв за правду, бився за власне життя, був кмітливішим, гнучкішим й більш інноваційним, швидше навчався й змінювався. Ми віримо, що невдовзі історія поповниться й нашим прикладом, а Україна врешті буде вільна, захищена, справедлива, заможна й квітуча». ■

■ З перших уст

Фото: **eurosolidarity.org.**

«Сильна армія дає дипломатії шанс домогтися миру, який країна зможе захистити. Бо сильна армія – це і є дипломатія», – заявляє лідер «Європейської Солідарності».

Як зупинити війну і отримати захищену країну

Лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко детально пояснив свій план миру через силу, який складається із шести пунктів

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий президент України

ПЛАН МИРУ ЧЕРЕЗ СИЛУ ІЗ 6 ПУНКТІВ:

1. «Зміцнити Україну, щоби зміцнити її переговорну позицію... Нам потрібно перейти на воєнні рейки, дати оборонній промисловості довгі замовлення, фінансування і можливість швидко масштабувати виробництво й нарощувати випуск. Вкластися в технології, які зберігають життя наших людей і збільшують нашу силу. Безпілотні системи, захист від дронів, зв'язок, роботизацію, ПДТР (протидія технічним розвідкам). Сильна армія дає дипломатії шанс домогтися миру, який країна зможе захистити. Бо сильна армія – це і є дипломатія».

2. «Послабити здатність росії вести війну. Законні удари по ключових військових цілях мають поєднуватися з перекриттям технологічних і фінансових каналів, які живлять агресією... Кошти мають йти не на фейкові рожеві компанії, а на наші «Нептуни» і «Storm Shadow» партнерів, які вражають цілі вже зараз», – говорить Порошенко.

3. «Зламати путінський розрахунок на час. Ми повинні зробити так, щоб кожен наступний рік руйнував цей розрахунок путіна. І для цього потрібні довгострокові оборонні договори з європейцями. Спільні підприємства, спільні розробки, виробничі лінії, під які вже виділені гроші. Замовлення на роки вперед. Результатом має стати Україна глибоко вбудована, інтегрована в оборону Європи».

росія повинна знати наслідки ще до того, як віддасть наказ стріляти.

4. «Зробити продовження війни невигідним. Санкції мають працювати як зрозумілий механізм і з чіткими умовами. Продовжуєш агресію – отримуєш нове обмеження. Виконуєш домовленості – можеш розраховувати на поетапне послаблення визначених санкцій. Порушуєш – обмеження повертаються. І усі ці умови потрібно погодити нам заздалегідь, щоб після чергового російського порушення світ знову не починав багатомісячну дискусію про те, а чи варто якось відреагувати».

5. «Забезпечити контроль за припиненням вогню і неминучі наслідки за його порушення. Ми пропонуємо міжнародну місію миротворців із чітким мандатом Ради Безпеки ООН. Із присутністю на місцях, супутниковим спостереженням, технічними засобами контролю і надійною фіксацією порушень. росія повинна знати наслідки ще до того, як віддасть наказ стріляти. А українці повинні знати, хто і як діятиме для їхнього захисту».

6. «Репарації та відбудова країни, у якій точно хочеться жити. росія має платити за завдані руйнування, і для цього потрібен міжнародний механізм репарацій, у тому числі завдяки і за рахунок заморожених російських активів», – наголошує лідер «Євросолідарності». ■

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Якщо «армія – пріоритет», то за цими словами мають стояти гроші

Петро Порошенко передав підрозділам Сил оборони партію дронів, екскаватори та обладнання на суму 25 мільйонів гривень

Ольга СОКОЛОВА

Ресурсні бази 15 підрозділів Сухопутних військ, ДШВ, ССО, ВМС і Повітряних Сил поповнять 4 екскаватори-навантажувачі, 100 ударних FPV-дронів «Блискавка» з фіксованим крилом, 145 інверторних генераторів, 130 зарядних станцій, 290 автономних дизельних обігрівачів.

Порошенко під час зустрічі з військовими також повідомив, що більшість у Верховній Раді ухвалила у першому читанні ганебний проєкт Держбюджету на 2027 рік, де мільярди розписані не на підтримку ЗСУ, а на нецільові популістські витрати.

«Прокурорам, суддям, силовикам зарплати підвищують. А грошове забезпечення військових не підвищують уже п'ятий рік. Кажуть, грошей немає. На тих є, а на армію – немає. Наша команда запропонувала скоротити видатки на 515 мільярдів гривень і спрямувати їх Збройним Силам. Ми билися вдень і вночі. Але жодної поправки «Європейської Солідарності» не врахували, ***– констатує Порошенко.*** – А на зустрічі з керівництвом Збройних Сил нам сказали, що зокрема через подорожчання пального армія змушена скорочувати закупівлю дронів та озброєння. Миритися з цим ми не будемо».

Фотоколаж: **volyn.com.ua / ChatGPT.com.**

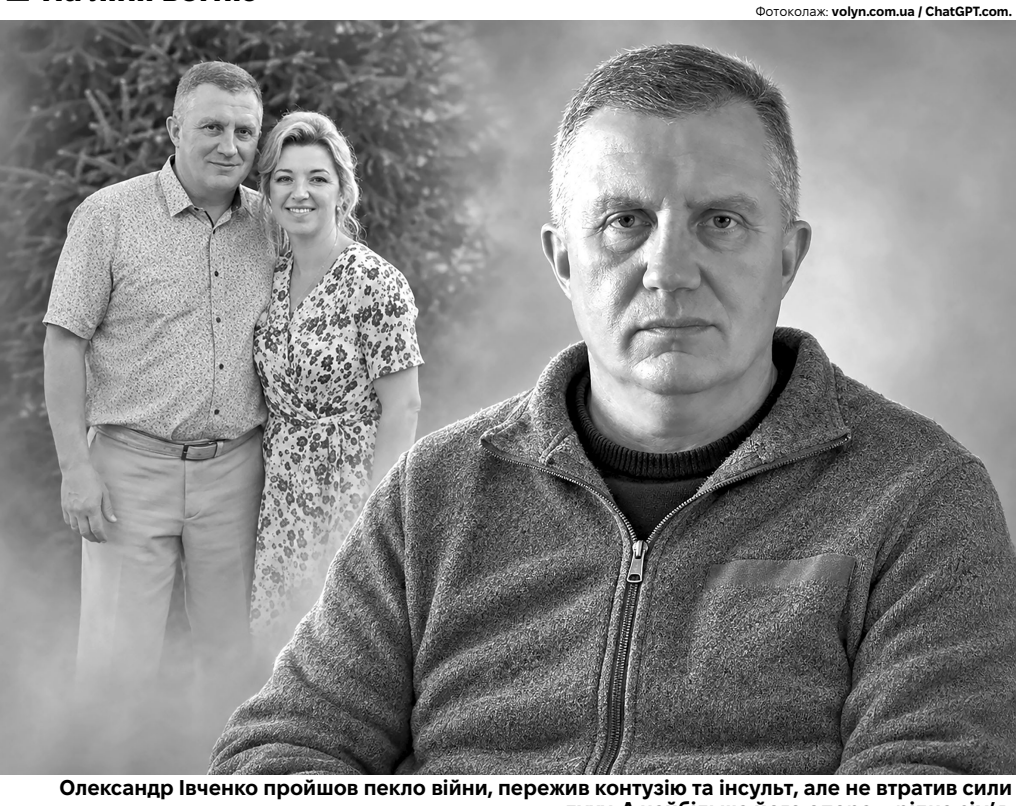
«Перемога починається не з гучних обіцянок, а з конкретних справ. І кожна гривня, вкладена в оборону, – це внесок у майбутнє України», – наголошує Петро Порошенко.

Армія має бути першою не лише на словах, а й у державному бюджеті!

Як відомо, «Європейська Солідарність» вимагає вилучити з проєкту Держбюджету на 2027 рік всі популістські і корупційні статті витрат. Натомість вивільнені кошти мають йти виключно на оборону і зміцнення ЗСУ. За словами лідера партії Петра Порошенка, перерозподіл нецільових видатків дасть змогу додатково спрямувати на армію щонайменше пів трильйона гривень. ■

■ На лінії вогню

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.

Олександр Івченко пройшов пекло війни, пережив контузію та інсульт, але не втратив сили духу. А найбільша його опора – рідна сім'я.

«Не вірили, що буде така війна...»: колишній поліцейський пройшов пекло фронту

Нововолинець Олександр Івченко ще у 2019 році змінив службу в поліції на військову форму. Захищав Україну на Луганщині, Житомирщині, Миколаївщині та Херсонщині, пережив контузію й інсульт, а нині повернувся до улюбленої юридичної справи

Ігор ЛІСОВИЙ

«НЕ ПУБЛІЧНА Я ОСОБА, І ВСЕ»

Так говорить про себе Олександр Івченко, коли мова заходить про його службу та бойовий шлях.

Він не любить розповідати про власні заслуги, не прагне слави чи особливого визнання. Хоча за плечима нововолинця – багаторічна робота у правоохоронних органах, роки військової служби, запеклі бої та випробування, які залишають слід на все життя.

А починалося все у звичайній працьовитій родині.

Мама, Валентина Федорівна, працювала робітницею, батько, Федір Миколайович, був шахтарем. З дитинства Олександр знав ціну важкій праці, чесному слову та відповідальності за свої вчинки.

Після школи обрав професію юриста. Здобув вищу освіту в Харківському університеті внутрішніх справ, а згодом багато років працював у Нововолинському міському відділі міліції, пізніше – поліції.

Здавалося б, життя вже визначилося: улюблена робота, родина, двоє синів, яких разом із дружиною виховували в любові та повазі до рідної землі.

Але війна змінила все.

«МИ ЇМ НАКИДАЄМО – І НАДОВГО ЗАМОВКАЮТЬ»

Коли на сході України розпочалися бойові дії, Олександр Івченко вперше безпосередньо зіткнувся з війною під час тримісячного службового відрядження до прифронтових районів Донеччини. Там разом із колегами забезпечував громадський порядок.

Побачене змусило багато що переосмислити.

І в 2019 році він ухвалив рішення, яке визначило наступні роки його життя: підписав трирічний контракт зі Збройними Силами України.

Історія Олександра Івченка нагадує: мужність не закінчується після повернення з передової.

Так колишній правоохоронець став військовослужбовцем 14-ї окремої механізованої бригади.

Перші сім місяців служби минули на Луганщині. Там Олександр отримав своє бойове хрещення.

– Тоді тривала так звана окопна війна, – згадує Сашко. – Вороги обстрілюють нас із мінометів, а ми не мовчимо. Як їм накидаємо, то надовго замовкають! Потім був відпочинок, а далі – знову Луганщина. Ще одинадцять місяців тримали оборону.

Війна тоді ще не охопила всю Україну, але на передовій щодня лунали постріли, вибухали міни, гинули військові. І кожен, хто там побував, добре розумів: мир у решті країни тримається завдяки тим, хто стоїть в окопах.

Олександр не міг знати, які випробування чекають на нього попереду.

«НАВІТЬ МИ НЕ ВІРИЛИ, ЩО ПОЧНЕТЬСЯ ПОВНОМАСШТАБНЕ ВТОРГНЕННЯ»

24 лютого 2022 року застало сержанта Івченка на військовому полігоні на Рівненщині.

Утім, певні сигнали про наближення великої війни українські військові отримували ще за кілька днів до російського вторгнення.

– Увечері 21 лютого нам наказали бути в повному бойовому спорядженні, з усім необхідним боєкомплектом, – пригадує Олександр. – Очевидно, вище командування вже мало відповідну інформацію. Та й наш заступник командира роти із соціально-психологічної роботи, як раніше казали – замполіт, попереджав, що ворожі колони стоять на кордоні. Але скажу чесно: ні я, ні більшість побратимів не вірили, що почнеться така велика війна.

Незабаром сумніви розвіялися.

Повномасштабне вторгнення принесло зовсім інші масштаби бойових дій, небезпеки та втрат.

Перші ворожі удари великої війни сержант Івченко відчув на півночі Житомирщини.

Згодом разом із побратимами воював на Миколаївщині та Херсонщині.

Він був командиром відділення. А це означало не тільки виконувати бойові завдання, а й відповідати за людей, які поруч.

Адже командир мусить думати не лише про власне життя. За кожним його рішенням – долі побратимів, їхніх дружин, дітей, батьків, які чекають удома.

Іноді доводилося ухвалювати рішення за лічені секунди.

Були виснажливі дні й безсонні ночі, обстріли та небезпечні бойові завдання. Були й втрати, з якими важко змиритися навіть через роки.

Особливо болісною для Олександра стала загибель у травні 2022 року військової медикині Оксани Горпініч.

Вона була для його родини не просто знайомою чи побратимкою. Олександр із дружиною – хрещені батьки її доньки.

Тому цей біль – не лише фронтовий, а й дуже особистий.

ПЕРЕЖИВ КОНТУЗІЮ ТА ІНСУЛЬТ, АЛЕ НЕ ЗДАВСЯ

На війні людина може витримати надзвичайно багато. Та навіть найміцніший організм має межу.

Під час виконання одного з бойових завдань Олександр потрапив під ворожий авіаційний удар і дістав контузію.

Згодом у нього стався інсульт.

Це стало одним із найважчих випробувань у житті військового, який звик бути сильним, діяти рішуче, допомагати іншим.

Тепер уже самому потрібні були допомога, лікування та відновлення.

Проте пережите не перекреслило його життєвих принципів і прагнення залишатися корисним людям.

Сьогодні Олександр Івченко знову займається справою, яку добре знає і любить: працює юристом у приватному підприємстві «Нова Аркада».

За плечима – роки правоохоронної служби, фронтові дороги, бойове побратимство, втрати та непрості випробування.

А поруч – родина, заради якої він колись, як і тисячі інших українців, став на захист Батьківщини.

І коли сьогодні Олександр скромно повторює: «Не публічна я особа», хочеться заперечити.

Бо хіба не про таких людей потрібно розповідати?

Про тих, хто не виголошує гучних промов про патріотизм, а просто робить те, що підказує совість.

Хто в потрібну мить залишає звичне життя і стає на захист держави.

Хто після важких випробувань знаходить сили повернутися до праці й продовжувати жити.

Бо справжня мужність – це не лише вистояти під ворожим вогнем. Це ще й знайти в собі сили жити далі, коли війна назавжди змінила твоє життя. ■

Погляд

Леся ВЛАШИНЕЦЬ,
редакторка відділу інформації газети «Волинь»

У Копенгагені Галкін заспівав Гігу – і москалі засумували

Чесно кажучи, пропозиція співвітчизників піти на концерт росіянина в Копенгагені спершу видалася мені неприйнятною. І без того в данській столиці російська мова ріже вуха всюди настільки, ніби то не українці, а москалі масово виїхали зі своєї країни, шукаючи прихистку від війни

Погодитися на небажаний похід підштовхнула журналістська цікавість: про що відомий гуморист і пародист розповідає світові в той час, коли його країна вже п'ятий рік намагається знищити українців повномасштабною війною? Наскільки послідовною є позиція одного з найпопулярніших представників російського шоу-бізнесу, які публічно виступили проти вторгнення в Україну? За що нині аплодує публіка Відня, Праги, Познані, Амстердаму та інших мегаполісів світу, почуваючись у безпеці за українським щитом?

...Було б логічно думати, що пан Галкін очікує на своїх гастролях найперше – співвітчизників. Але у вестибюлі чималого концертного залу бачу українців, данців, італійців, поляків... Дехто прийшов у ... вишиванках. Сцену, гаптовану світлом жовто-блакитних кольорів, не закривали кулісами! Майнула думка: мабуть, стендап-комік тому й затримався перед виходом до глядачів, щоб вони встигли оцінити цю промовисту ілюмінацію?

Загалом концерт був анонсований як ювілейне шоу, присвячене 50-річчю Максима Галкіна. Розпочав він його піснею, у якій особливо символічно прозвучали слова про те, що в світі ще буде весна. Потому пересипав жартами свій вік, професію, походження – і раптом заговорив чистою українською мовою! З першим словом, мовленим солов'їною, зал вибухнув оваціями. Галкін розповів, як учив українську в Одесі, ще школярем. Цей факт зі своєї біографії переповідав не без гордості, що, вочевидь, викликало неоднозначну реакцію в його проросійських земляків.

Але й не це було кульмінацією ювілейної програми колишнього фаворита російського телебачення. Він віддав належне полякам, які просили в Бога таку мову, щоб від них відчепилися росіяни, іронічно кинув докір ключовому пропагандистові кремля Соловйову, нагадав росіянам про історичну належність Кубані... Пародист глузував над бездарними авторами пісенних текстів. Правдиво-дошкульний тон змінив на шаноблий і щирий, коли заперечував усі натяки про ворожнечу між легендами світової культури українкою Софією Ротару та росіянкою Аллою Пугачовою, а пародійний жанр – на ліричний, запропонувавши публіці послухати в його виконанні шлягери українських зірок Іво Бобула та Степана Гіги. Твори «Я приходжу» і «Цей сон» Максим Галкін виконав під гучні овації та «Слава Україні!»

Але співали не всі, бо, як мовиться, в сім'ї – не без виродка. Вочевидь, позаду мене таки сиділи «істинні москалі»: вони неабияк обурювалися даниною шани Україні. Вони кидали репліки на кшталт того, що в залі – багато інших національностей, а українці їм – «десь». Озираюся й кажу: «Посоромилися б за свою росію. Краще б гордилися, що в ній є такі Галкін, Пугачова... Хоча вже нема. Воліють жити не в країні, якою править нелюд. А якби в ній було більше таких сміливих і розумних людей із власною думкою, то й цієї війни проти України не було б».

Ті, до кого зверталася, перепитували одне в одного, що означає слово «посоромитися», однак все інше вони таки зрозуміли. Бо за спиною до закінчення концерту вже не було чутно ні оплесків, ні тупих закидів. Схоже, Галкіну на «біс» вдалося не лише розсмішити зал, а й засмутити тих, хто вперто й тупо вірить росії та її ганебному правителю! ■

У Польщі чоловік натрапив на велетенський білий гриб, який знавці назвали рекордним. Гриб заважив 2,54 кг, а окружність його ніжки в найширшому місці становила 47 см.

Станом на 27 жовтня в Україні зібрали 41,7 млн тонн зернових і зернобобових культур. Обмолочено 8 315,6 тис. га, що становить 72% прогнозованих площ. Середня врожайність сягає 50,2 центнера з гектара.

30 жовтня в рамках домовленостей України, Росії та США відбулася евакуація з окупованих Олешків Херсонської області. З міста, яке перебувало на межі гуманітарної катастрофи, зголосилось виїхати кілька сотень осіб: в Україну вирушило 17 автобусів, на росію – 4. Навіть після тривалого перебування під російською окупацією переважаюча більшість людей обрали Україну, яскраво продемонструвавши своє справжнє ставлення до московитських загарбників.

У листопаді 1500 європейських військових відпрацюють у Польщі процедуру розгортання військ в Україні на випадок укладення перемир'я з росією, пише «Таймс». Ці навчання стануть першими у своєму роді і будуть спрямовані на підготовку до післявоєнної ситуації, коли присутність європейських військ на території України слугуватиме фактором стримування.

VOLYN.COM.UA

■ Прошу слова!

«Не залишайте подвиг наших дітей мовчати у зачинених кімнатах...»

Про те, чому особисті речі наших Героїв мають жити в музеях

Володимир ДЕМЧУК, голова громадської організації «Незламні нововолинці», батько Вадима Демчука – сержанта 80-ї аеромобільної бригади, захисника Донецького аеропорту з позивним «Дим»

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.

Для Володимира Демчука Вадим – назавжди син. Для України – Герой. Батько полеглого воїна переконаний: речі наших Захисників мають розповідати їхню історію майбутнім поколінням.

Коли в дім приходить страшне горе і війна забирає найдорожчих, перше, чого прагнуть батьки, дружини, діти – зберегти все, до чого торкалися руки рідної людини.

Зачинити її кімнату. Не прибирати чашку, з якої вона востаннє пила. Берегти цивільний одяг, особливо ту саму улюблену футболку, на якій, здається, ще залишилося щось таке знайоме, дороге, рідне... Перечитувати шкільні зошити, торкатися старих фотографій, вдихати запах речей, які пам'ятають тепло найдорожчої людини.

Хочеться заховати ці спогади від усього світу. Залишити тільки собі. За міцно зачиненими дверима.

Я добре знаю цей біль...

Але з часом приходить інше усвідомлення. Разом із ним – і велика відповідальність перед історією.

Наші сини й доньки більше не належать лише нам, їхнім родинам. Вони належать пам'яті всієї України.

Відтоді, як вони свідомо стали на захист рідної землі й віддали за її свободу найцінніше – власне життя, їхні долі стали частиною великого болю, великої слави та незламності нашого народу.

Кожен із них – окрема сторінка великої книги про війну. Книги, яку сьогодні пише своєю мужністю, кров'ю і жертовністю вся Україна.

Пишу ці рядки як батько полеглого «кіборга» Вадима Демчука.

Я знаю, як важко розлучатися з речами сина. Як здається, що разом із кожною переданою річчю відриваєш шматочок власного серця.

Але я пройшов цей шлях. Свідомо передав особисті речі Вадима до музею.

Бо зрозумів одну надзвичайно важливу істину: якщо ми заховаємо пам'ять лише у власних шафах, одного дня вона може піти з цього світу разом із нами.

А наші діти заслуговують на вічну пам'ять!

Український спротив триває не один рік і навіть не одне десятиліття. Наші музеї давно стали не просто сховищами старожитностей, а справжніми форпостами історичної пам'яті.

Під час Революції Гідності майданівці передавали до музейних експозицій обгорілі саморобні щити, розписані каски, шматки бруківки, стрічки, плакати.

Згодом воїни перших років АТО приносили прапори з підписами побратимів, затерті шеврони, берці, уламки снарядів із-під Савур-Могили, Слов'янська, Дебальцевого...

Кожна така річ – не просто музейний експонат. Це – свідок історії. Свідок людського подвигу, мужності й жертовності.

Величезну роботу робили й продовжують робити волонтери. Саме завдяки їм музейні колекції поповнюються доказами злочинів російських окупантів і свідченнями незламності українського народу.

Це уламки збитих ворожих безпілотників, трофейне спорядження загарбників, їхні сухпайки, пропагандистські матеріали. Навіть покинуті окупантами побутові речі стають промовистими свідченнями того, хто і з чим прийшов на нашу землю.

Та є серед музейних експонатів речі, історії яких стискають серце.

Розповім одну з них.

Ще 2018 року наш земляк Сергій Вознюк, доброволець, який став на захист України у 2014-му, передав до міського музею свої берці та ніж. Хотів, щоб вони стали частиною експозиції про АТО, розповідали відвідувачам про війну, яка тоді вже тривала на сході України.

Передав – і повернувся до звичайного життя.

> **Найстрашніше – не коли старіє солдатська фотографія. Найстрашніше – коли забувають ім'я людини, яка дивиться з неї. Наші Герої заслуговують, щоб їх пам'ятали не лише рідні, а й уся Україна.**

А коли розпочалося повномасштабне російське вторгнення, Сергій знову став до зброї. Знову пішов захищати рідних, свій дім, Україну. Усіх нас.

У 2023 році його не стало...

Воїн повернувся додому «на щиті».

І тепер ті самі берці та ніж, які він колись власноруч приніс до музею, набули зовсім іншого значення.

Вони стали безцінними реліквіями його життя. Мовчазними свідками дороги людини, яка двічі ставала на захист Батьківщини й залишилася вірною їй до останнього подиху.

Уявіть, із яким почуттям сьогодні дивляться на ці речі відвідувачі музею...

А скільки таких історій ще залишаються невідомими?

Скільки солдатських листів лежать у шухлядах? Скільки бойових шевронів бережуть матері? Скільки дитячих малюнків, шкільних щоденників, старих фотографій розповіли б нам про тих, хто віддав життя за Україну?

Саме тому сьогодні звертаюся не лише до жителів Нововолинська, а й до родин загиблих Захисників у всіх громадах Волині та всієї України.

Там, де працюють краєзнавчі музеї, музейні кімнати, куточки пам'яті, – не бійтеся передати хоча б одну річ вашого Героя для збереження майбутнім поколінням.

Це може бути шкільний щоденник, дитячий малюнок, улюблена книжка, блокнот з особистими нотатками, роздруковані повідомлення з листування, спортивна нагорода, годинник, шеврон чи частина бойового спорядження.

Звісно, кожна родина сама має вирішити, чим готова поділитися. Адже є речі, які назавжди залишаться тільки її особистою пам'яттю.

Та повірте: у музейній експозиції не буває неважливих дрібниць.

Через десять, двадцять чи п'ятдесят років до музеїв прийдуть наші діти, онуки, правнуки.

Вони побачать не просто сухі цифри втрат, не лише прізвища на меморіальних плитах.

Вони побачать живих людей.

Хлопців і дівчат, які колись ходили до школи, грали у футбол, закохувалися, мріяли про майбутнє, будували плани, любили своїх батьків, дружин, чоловіків і дітей.

Побачать, якими вони були до війни.

І, можливо, саме старий шкільний зошит, затертий годинник чи пожовкла фотографія допоможуть комусь із молодих людей відчути те, чого не передасть жоден підручник історії: за нашу свободу заплатили своїм життям звичайні люди з незвичайною мужністю.

Наші діти – Герої, які стояли до останнього.

Вони заслужили, щоб про них знали.

Щоб їх пам'ятали не тільки найближчі.

Щоб їхні імена вимовляли з пошаною і через десятиліття.

Тому прошу вас, дорогі родини наших полеглих Захисників: не залишайте їхній подвиг мовчати в тиші зачинених кімнат.

Дозвольте їхнім речам розповідати історію. Говорити до живих. Виховувати нові покоління вільних українців. Щодня нагадувати суспільству, якою дорогою ціною нам дається кожен світанок.

Передайте частинку їхнього життя до місцевого музею. Частинку своєї пам'яті, свого болю, своєї безмежної любові.

Бо поки мати береже солдатську сорочку сина – живе пам'ять однієї родини. А коли цю сорочку побачать тисячі людей – пам'ять про нього житиме в серцях цілого народу.

І нехай минають роки та змінюються покоління, але ніколи не зітреться з пам'яті України подвиг тих, хто віддав за неї найдорожче.

Наші Герої віддали життя, щоб ми мали майбутнє. А наш обов'язок – зробити так, щоб у цього майбутнього була пам'ять. ■

■ Резонанс

Ексголову антикорупційної комісії Луцькради судитимуть... у справі про хабар

Спеціалізована антикорупційна прокуратура скерувала до Вищого антикорупційного суду обвинувальний акт щодо ексдепутата Луцької міськради, в минулому голови фракції ВО «Свобода» Миколи Федіка (на фото)

Олег КРИШТОФ, «Сила правди»

За версією слідства, разом з іншими депутатами він просив у колишнього нардепа 140 тисяч доларів. За ці гроші депутати мали ухвалити рішення, потрібні для забудови в Луцьку.

Про це 29 жовтня 2026 року повідомила Спеціалізована антикорупційна прокуратура та інтернет-видання «Сила правди».

Прокурор САП направив справу до Вищого антикорупційного суду 28 жовтня, наступного дня її розподілили між суддями. Федіка обвинувачують за ч. 3 і 4 ст. 368 Кримінального кодексу – прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою. Розслідування вело НАБУ. Це перша справа цього провадження, яка дійшла до суду. Нагадаємо, у схемі брали участь п'ятеро депутатів місцевих рад і один підприємець-екснардеп.

За версією слідства, у змові діяли четверо: двоє керівників фракцій Волинської обласної ради і двоє керівників фракцій Луцької міськради. Вони попросили в користувача земельної ділянки, колишнього народного депутата Юрія Савчука, 140 тисяч доларів. 110 тисяч мали дістатися обласним депутатам, ще 30 тисяч – двом очільникам фракцій міськради. Взамін вони мали ухвалити рішення, які дадуть законні підстави збудувати в Луцьку багатоквартирний будинок.

Йдеться про забудову на місці ковзанки «Снігова королева». У липні 2025 року Луцькрада погодила детальний план цієї території. Він передбачає знести ковзанку й звести дев'ятиповерховий житловий комплекс.

Слідство стверджує, що задокументувало передачу частини грошей і те, як їх розподілили між підозрюваними. За даними НАБУ, йдеться про 110 тисяч і 15 тисяч доларів.

Обвинувальний акт містить і другий епізод. За версією прокурорів, депутат облради разом із двома керівниками фракцій міськради попросили в того ж колишнього нардепа 3 тисячі доларів. Ці гроші, за даними слідства, призначалися за рішення, що дозволили б збудувати в Луцьку 14 житлових будинків.

Справа тягнеться з грудня 2025 року. Тоді НАБУ провело обшуки в Луцькій міській і Волинській обласній радах. Підозри отримали Микола Федік і голова фракції «Свободи» в облраді Анатолій Вітів. Колишньому нардепу з Волині Юрію Савчуку повідомили про підозру в наданні неправомірної вигоди. Спершу йшлося про 30 тисяч доларів. ВАКС призначив Вітіву 10 мільйонів гривень застави, Федіку – майже 5 мільйонів і електронний браслет, Савчуку – 66 тисяч.

Згодом коло підозрюваних розширилося. У квітні 2026 року підозру отримав колишній голова фракції «Слуга Народу» в міськраді Роман Бондарук. У серпні НАБУ повідомило про підозри першому заступнику голови Волинської облради Юрію Поліщуку та керівнику фракції «За майбутнє» Ігорю Леху. Загальна сума у справі зросла до 140 тисяч доларів, а підозрюваних стало шестеро.

Микола Федік був депутатом Луцької міськради з 2015 року, до підозри очолював постійну комісію з питань законності, прав людини та боротьби з корупцією. Згідно з декларацією, Федік – заступник директора Волинського центру екстреної медичної допомоги.

Після підозр частина фігурантів справи склала депутатські мандати. Наприкінці серпня 2026 року з Луцькради пішов Микола Федік. Його місце у фракції «Свободи» міська ТВК відвела Віктору Ящуку.

Мандат склав і Роман Бондарук.

В обласній раді голова фракції «За майбутнє» Ігор Лех подав заяву про дострокове припинення повноважень 27 серпня. Однак сесія підтримала її лише 15 жовтня, на першому за понад пів року засіданні Волиньради.

Перший заступник голови облради Юрій Поліщук мобілізувався до війська. За словами голови облради Григорія Недопада, місце за ним зберігається. ■

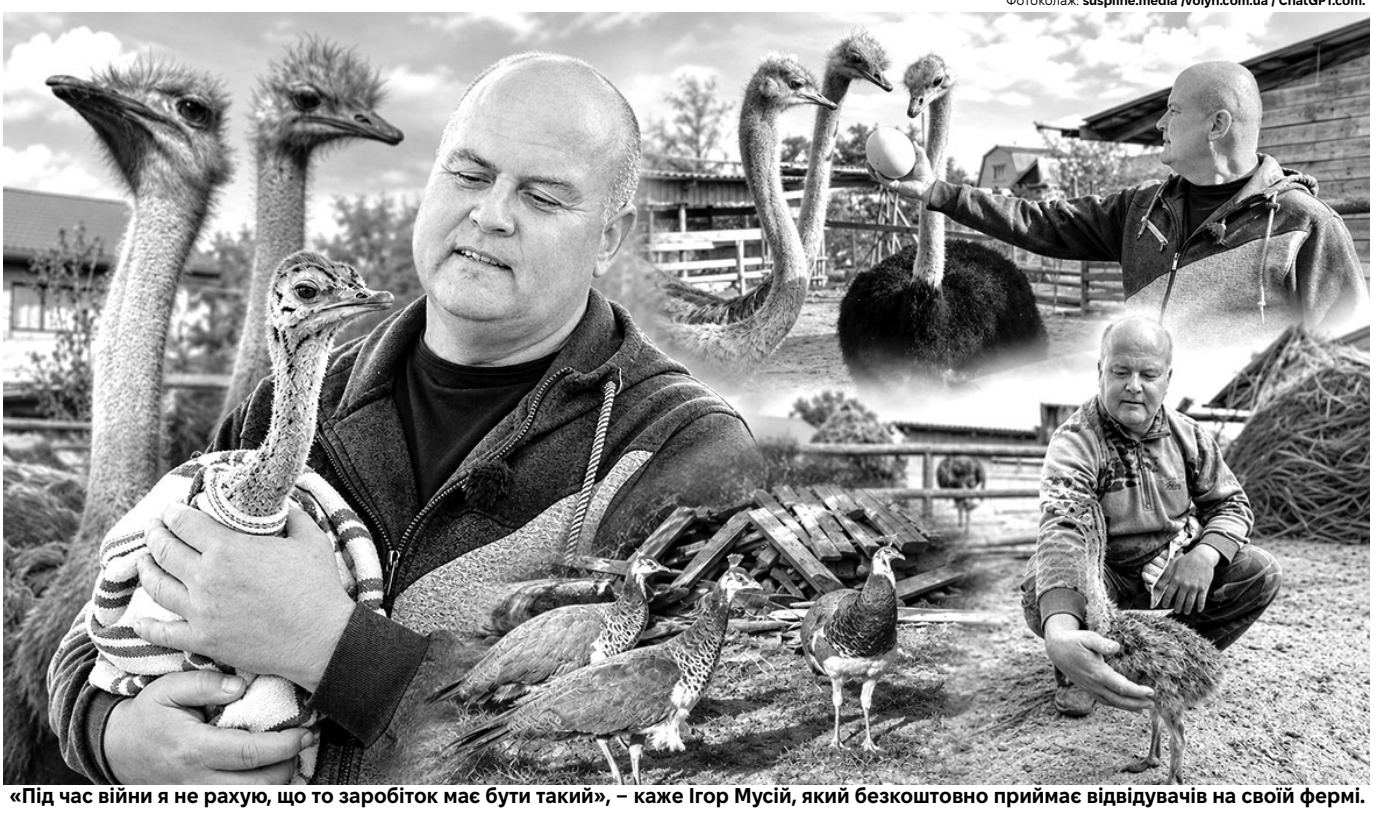

Фото: suspilne.media.

Микола Федік був депутатом Луцької міськради з 2015 року до кінця серпня 2026 року – і до підозри очолював постійну комісію з питань законності, прав людини та боротьби з корупцією.

■ Світ захоплень

Фотоколаж: suspilne.media /volyn.com.ua / ChatGPT.com.

«Під час війни я не рахую, що то заробіток має бути такий», – каже Ігор Мусій, який безкоштовно приймає відвідувачів на своїй фермі.

У волинському селі оселилася справжня Африка!

Закінчення. Початок – на с. 1

Іванна БІЛІШУК, Ірина РОМАНЕНКО

Для облаштування господарства чоловік самостійно шукав інформацію про утримання птахів, їхнє харчування та догляд. Нині страуси, павичі й декоративні кури живуть на території дачного масиву.

За словами Ігоря, догляд за птахами потребує багато часу. Він годує страусів двічі на день – зранку та ввечері. Основний корм – зерно, але птахи також їдять яблука й капусту. Овочами та фруктами іноді діляться сусіди.

«Тяжко, ну, не то слово, тяжко. Постійно треба дивитися за ними, годувати, водичка, корм. Людина повинна бути прив'язана», – каже господар.

Деяких мешканців ферми Ігор Мусій назвав сам, а імена іншим придумали діти, які приїжджали подивитися на тварин. Зокрема, страуса Юлю назвали на честь дівчинки, яка залишила на пеньку брелок зі своїм ім'ям.

Серед павичів є Кіра та Кай – мама й тато молодших птахів. Господар розповідає, що кожен мешканець ферми має свій характер. Серед страусів є вожак, який контролює територію та не кожного підпускає до себе.

«Щоб подарувати людям трохи щастя, не потрібно великих грошей. Достатньо доброго серця, щирого бажання поділитися радістю і... кількох страусів та павичів!»

Нещодавно в господарстві з'явилося ще одне поповнення – страусеня Крапочка. Воно вилупилося 7 вересня. Із п'яти яєць, які заклали в інкубатор, вилупилося одне пташеня.

«Це спробували в курячому інкубаторі. Не думали, не гадали. Вийшло», – розповідає Ігор Мусій.

На ферму приїжджають школярі та інші відвідувачі. Грошей за знайомство з тваринами господар не бере: «Під час війни я не рахую, що то заробіток має бути такий».

Попри те, що повномасштабна війна змінила плани Ігоря Мусія щодо контактного зоопарку, він хоче продовжувати розвивати господарство. У майбутньому чоловік планує добудувати ферму та створити простір, куди зможуть приїжджати військові й ветерани. За його словами, там люди зможуть відпочити, побути в тиші та спокої. ■

■ Пульс тижня

Три дні... в «полоні» ТЦК

У Луцьку силоміць утримували чоловіка з бронюванням. Поліція відкрила справу про незаконне позбавлення волі

Василь КІТ

У Луцьку військовослужбовці міського ТЦК та СП упродовж трьох днів незаконно утримували чоловіка, який мав офіційне бронювання та чинну відстрочку від мобілізації. При цьому його направили на проходження військово-лікарської комісії (ВЛК). За цим фактом правоохоронці розпочали кримінальне провадження, повідомив народний депутат України Олексій Гончаренко.

Згідно з чинним законодавством України, примусове направлення заброньованих громадян на ВЛК прямо заборонено. Втім, після проходження комісії чоловіка не відпустили – він залишався у приміщенні ТЦК. Жодних процесуальних документів чи протоколів про затримання представники установи родичам не надали.

Після звернення до Тимчасової спеціальної комісії Верховної Ради перевірку обставин провели представники Військової служби правопорядку. Фахівці підтвердили факт грубих порушень з боку посадовців ТЦК. Наразі ТСК Верховної Ради тримає перебіг розслідування справи під особливим контролем. ■

За 10 мільйонів у Ковелі створять сучасну набережну

Прибережні зони річки Турія облаштують за кошти Європейського Союзу та міського бюджету

Лія ЛІС

Йдеться про ділянку уздовж Транскордонного центру діалогу культур імені Гетьманів Ружинських. На роботи скерують 9,956 млн гривень. Серед іншого реконструкція включатиме: виконання берегоукріплення схилу річки Турія; влаштування паркових пішохідних доріжок правого та лівого (на перспективу розвитку) берегів, встановлення зовнішнього освітлення та відеоспостереження, монтаж сучасних енергозберігальних паркових світлодіодних світильників, встановлення паркових лав, урн для сміття; мощення майданчика для велостанції тощо.

Усі роботи мають завершити до 31 травня 2027 року. ■

■ На лінії вогню

«Ай-Петрі» змушують російські дрони падати

Військова розкрила можливості комплексів

Ольга СОКОЛОВА

Росія змінює тактику повітряних атак, застосовуючи реактивні «Шахеди» та безпілотники з багатоканальними антенами «Комета», які ускладнюють роботу українських засобів РЕБ. Для посилення захисту столиці Петро Порошенко передав військовим чергову партію комплексів протидії технічним засобам розвідки «Ай-Петрі». Їх використовують для виявлення та придушення сигналів ворожих безпілотників. За словами військових, обладнання може блокувати GPS, відеосигнали та канали керування дронами.

Представниця одного з центрів ПДТР розповіла, що комплекси допомагають протидіяти FPV-дронам, зокрема позбавляючи їх відеозв'язку та навігації. За її словами, окремі екіпажі можуть за добу змушувати приземлятися до 200 FPV-дронів.

У 2023 році Петро Порошенко вклав у розробку «Ай-Петрі» 200 мільйонів власних коштів.

Комплекси раніше застосовували проти російських розвідувальних безпілотників, FPV та керованих авіабомб. Нині їх модернізують, зокрема для протидії «Шахедам».

Після чергової російської атаки Порошенко передав підрозділам Сухопутних військ та іншим частинам ще п'ять комплексів «Ай-Петрі». За його словами, вони працюватимуть для прикриття повітряного простору Києва.

– Оборона має бути сучасна, технологічна, багатошарова, з використанням радарного поля, акустичних маяків, дронів-перехоплювачів, ракет. І ми робимо для цього все, що можемо, – заявив Порошенко. Він також повідомив, що через постійні російські атаки виробництво комплексів довелося релокувати, зокрема до підземних цехів. Підприємство перейшло на роботу в три зміни.

Нагадаємо, що в 2023 році Петро Порошенко вклав у розробку «Ай-Петрі» 200 мільйонів власних коштів. ■

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.

Комплекси «Ай-Петрі» стають ще одним щитом над українськими містами.

Птах із Полісся вже долетів до Туреччини

Фото: uk.wikipedia.org.

Розмах крил у підорлика великого (Clanga clanga) становить 58–182 см (в окремих особин досягає до 170–220 см).

Науковці Національного природного парку «Прип'ять–Стохід» спільно із заступником директора з наукової роботи Рівненського природного заповідника, провідним фахівцем Михайлом Франчуком здійснили обстеження гнізда підорлика великого

Олена ВОЛИНЕЦЬ

У гнізді було виявлено рештки чепури білої. Також знято фотопастки, які раніше були встановлені для спостереження за підорликом великим та його поведінкою.

«Нагадаємо, що раніше на одну з особин підорлика великого було встановлено супутниковий передавач, який дає змогу відстежувати її переміщення. За даними передавача, птах уже залишив територію України та наразі перебуває на території Туреччини. Такі спостереження та супутникове стеження є важливим інструментом для вивчення міграційних шляхів, поведінки та місць перебування підорлика великого», – йдеться в дописі на фейсбук-сторінці НПП «Прип'ять – Стохід». ■

Упродовж січня-вересня 2026 року до місцевих бюджетів у Волинській області надійшло 4 мільйони 505 тисяч гривень туристичного збору. Це на 41,8 відсотка більше проти аналогічного періоду торік. Тобто, наразі показники сплати туристичного збору на майже 1,3 мільйона гривень перевищують аналогічні результати торік.

Нині понад 1500 суб'єктів господарювання Волинської області мають статус критично важливих за рішеннями Волинської ОВА. Частина підприємств отримала такий статус за рішеннями відповідних міністерств.

Перемога кується і в тилу!

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com / Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ і з фронту.

Угорі – горохівчанин Ігор Єлісєєв (праворуч) з побратимами на Куп'янському напрямку читають газету «Волинь» на передовій. Унизу – люди, завдяки яким фронт відчуває турботу рідного краю: Ольга й Тарас Баріди із сином Михайликом, Ольга за приготуванням тушкованки та Василь Щерблюк на свинофермі. А в кожному пакеті «Гороховських смаколиків» – не лише ситний обід, а й частинка домашнього тепла.

Тушкованку від волинських господарів воїни на передовій впізнають за неповторним смаком – домашнім

Закінчення. Початок на – с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«ВІД ФЕРМИ – В ОКОПИ»

Вирощуванням молодняку свиней без застосування антибіотиків ПП «Макс Ком» займається з 2005 року. На тваринницькій фермі в селі Печихвостах господарює син Оксани та Тараса Щерблюків – Василь Тарасович, голова-засновник ФГ «Волинський сад». З легкої руки молодшого господаря територію чималого господарського двору обсаджено троянди, екзотичними кущами, вишнями. Гармонію красивого й корисного ця хліборобська династія цінує і в ділових стосунках, тому співпрацює лише з порядними партнерами.

Вгодованих свиней «Макс Ком» продає, а м'ясо у вигляді тушкованок відправляє захисникам із першого тижня війни. Їх виробництво на своєму плодоконсервному заводі в Берестечку швидко переорієнтували на потреби воєнного часу Наталія і Олександр Захарчуки – друзі родини Щерблюків. Виготовили їх тисячі банок. До постачання м'яса долучалися інші тваринники, але у війні дронів скляна тара стала непрактичною, тож фронт потребував її заміни.

Працювати з дой-паками погодився підприємець із села Струмівка Луцького району Тарас Баріда.

– Із «Макс Кому» – свині, дой-паки та конвеєрний зварювач пакетів. Із тебе – рецепт і якісний продукт, – запропонувала близько двох років тому Оксана Володимирівна панові Тарасові. А вже через кілька днів «макскомівці» усією адміністрацією знімали пробу з чотирьох видів тушкованки, зробленої за власним рецептом подружжя Олів та Тараса Барідів.

– Нам смакували всі варіанти, але Ольга і Тарас дуже відповідально ставляться до своєї справи, тому експериментальні порції довелося куштувати не раз, – пригадує пані Оксана, як подружжя Барід шукало той самий, особливий смак для захисників.

«АБО Я, ОЛЮ, СІДАЮ НА «ФУРУ», АБО ТИ БУДЕШ МЕНІ ПОМАГАТИ»

– Ми з чоловіком Тарасом уже давно хотіли купувати свиней саме в ПП «Макс Ком», але це було непросто через високі вимоги та конкуренцію. Однак я не втомлювалася повторювати чоловікові: «Дзвони, дзвони, дзвони до Щерблюків...» – каже Ольга Баріда, наголошуючи, наскільки поталанило їм із партнерами-земляками.

Власний заготівельний бізнес Баріди розпочали дев'ять років тому – через чотири роки після

> **Щоб воїни відчували смак дому навіть там, де пахне війною...**

одруження. Вона – луганка, він – із села Мирків на Горохівщині. Познайомилися вони на весіллі друзів у Павлівці на Іваничівщині.

– Де ж ти, Олю, в Луцьку так вправно навчилася буряки сікти?! – дивувалися потому Тарасові батьки, вражені завзяттям тендітної невістки до всієї роботи.

Історія цього молодого подружжя в бізнесі й справді захоплива, якщо знати, що Ольга раніше працювала бухгалтером і ... манікюрницею в Луцьку. Тарас змалку був великим помічником батька Василя (світла йому пам'ять) у домашньому господарстві. Хлопець охоче порядкував у чималих стайнях, дотепер дружить із усілякими сільськогосподарськими агрегатами, почувається впевнено в оранці чи сівбі, та для власного бізнесу обрав фах заготівельника худоби. Початківцем у ньому він і зустрів майбутню дружину.

...Збувати в місті куплених в селах свиней було настільки складно, що Тарас Васильович і досі має боржників. Тоді й наважився позичити гроші, відкрити власний магазин і продавати в ньому лучанам продукцію, на яку завжди є попит. Приваблювати покупців планував високою якістю товару, а найнадійнішою помічницею в такому ризиковому починанні обрав дружину.

– Або я сідаю на «фуру» далекобійником, або ти будеш мені допомагати розбирати свинячі туші, – сказав він їй радше всерйоз, ніж жартома.

Кохання, воістину, творить дива: Ольга без вагань змінила приладдя манікюрниці на спеціальні ножі й узялася до нелегкої справи.

«МАЄМО ПОКУПЦІВ, БО ПРАЦЮЄМО НА СОВІСТЬ»

Нині в магазині «Волинська свіжина» підприємця Тараса Баріди, що на вулиці Соборності, 9, у Луцьку, можна придбати не лише свіжу свинину з ПП «Макс Ком». На вітринах ошатної крамниці – широкий вибір м'ясних смаколиків від ФОП «Баріда». Навіть найвибагливіші гурмани знайдуть тут якісну копчену ковбасу, шинку, бочок, сало, тушкованки у банках...

– Щоправда, зволікати з покупками не варто: любителів домашньої смакоти чимало, а добрий товар розкуповують швидко. До Великодня люди замовляють сиру ковбасу за кілька місяців наперед, а охочі придбати готові делікатеси займають чергу біля магазину ще до п'ятої години ранку, – кажуть лучани.

Шлях Барідів до визнання на чималому ринку м'ясних виробів був нелегким. Упродовж трьох років їхній магазин працював без вихідних, по дванадцять годин щодня. Подружжя й дотепер стає до роботи на світанку й трудиться допізна у виробничому цеху, який є частиною їхнього будинку.

– Свинячі туші ми обпалюємо соломою, як і годиться для вишуканого смаку. Коптимо сало та м'ясо димом черешні й дуба. Усі копченості я спочатку готував у батьківському обійсті в Миркові, як мовиться, на межі. Тепер усе робимо в Струмівці, – розповів Тарас Васильович.

Господар запросив оглянути просторе приміщення для м'ясопереробки з сучасним обладнанням та добротним підвалом, коптильню, де щотижня перероблюється близько 40 тушок зі свиней, куплених у ПП «Макс Ком», та велику й оригінальну піч біля хати. Вона, піч, дуже подобається всім гостям.

Баріди радіють, що багаті на друзів і велику, дружну родину. А про гостинність господарів промовисто засвідчує довгий і широкий дубовий стіл на подвір'ї.

«РОЗВИВАТИСЯ ПЛАНУЄМО ПІСЛЯ ВІЙНИ, А СЬОГОДНІ МУСИМО ВБЕРЕГТИ ТЕ, ЩО МАЄМО»

33-річна Ольга і 37-річний Тарас Баріди не роблять секрету зі свого успіху: рецепти всього, що виготовляють на продаж, вони напрацювали самі, а щоб не заважати одне одному на технологічній кухні, чітко розподілили обов'язки. Помічниця обом у вільний час – 13-річна донечка Ірина. Навіть маленького Михайлика, який уже береться ходити, мама Ольга, щасливо усміхаючись, називає помічником. Особливо тоді, коли хлоп'я спить або мило сміється й тягнеться на руки до всіх, хто приходить у їхній дім.

Як оце до нас, коли ми завітали до молодих підприємців. Найперше в очі кинувся невеликий город. Із кількох його соток Ольга й цьогоріч зуміла зібрати щедрий урожай помідорів, огірків та інших овочів. Усе вже законсервувала й заквасила – у відра та відеречка. Мовляв, зима все з'їсть.

У великій мисці чекала своєї черги нарізана свинина – готували нову партію тушкованок для захисників. Поруч – акуратно складені дой-пакети та конвеєрний зварювач для їх запакування, куплений Оксаною Щерблюк.

Раніше єдиним інгредієнтом «макскомівської» тушкованки, яку виготовляють у цеху ФОП «Баріда», було м'ясо. Тепер до 300 грамів свинини додають ще 100 грамів гречки, приправленої спеціями та засмажкою. Цей рецепт Ольга й Тарас Баріди створили на замовлення військовослужбовців. «З гречкою смачніше і ситніше. Особливо в тих випадках, коли на «нулі» нема хліба», – кажуть воїни.

Із однієї тушки виходить близько 200 дой-паків домашньої тушкованки.

– Той, хто хоче працювати, знайде собі роботу. Легше всього сидіти на дивані й казати, що в Україні все погано, – *міркує очільниця ПП «Макс Ком», депутатка Горохівської міськради та волонтерка Оксана Щерблюк.* – Мене вражають щирість і запал, з якими Ольга та Тарас Баріди роблять улюблену справу. Працюють не лише на совість, а й з любов'ю та вдячністю, тому їхні м'ясні вироби цінують на фронті й у тилу.

За словами Тараса Баріди, розвивати власну справу подружжя планує вже після війни. А поки що головне – допомогти Україні здобути мир і вберегти те, що мають, завдяки власній праці, захисту ЗСУ та підтримці хороших людей, які бажають іншим добра й достатку, так само щиро, як і собі.

Юні танцівниці із гурту «Санрайз» Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості на Всеукраїнському фестивалі виборолиГран-прі. На фестивалі «ALISHER DANCE – 2026» у Рівному, де змагалися танцівниці із 23 колективів України, волинянки були найкращими! А ще команда отримала запрошення представляти Україну на Чемпіонаті Європи зі східних танців у Польщі та безкоштовну участь у програмі.

З 1 листопада 2026 року на водоймах Шацького національного природного парку діє заборона на вилов водних біоресурсів у зимувальних ямах. Любительське рибальство дозволяється поза межами зимувальних ям за умови дотримання Правил любительського та спортивного рибальства.

Майже 56 мільйонів гривень у вигляді обладнання та субвенцій військовим частинам спрямовано від початку року з бюджету Ковельської громади на підтримку армії.

Завтра зустрінемо разом!

«Нашому шлюбу – 45 років, на п'ять літ молодша дружба з газетою «Волинь»

– Я ріс без батька, мама, овдовівши, одна нас піднімала, як мовиться, на ноги, – каже Микола Матюк із селища Любешова. – Не до газет їй було з нами, дітьми. А мій тесть любив читати «Волинь», тоді ще «Радянську Волинь». Тож і я, поки ми жили в батьківській хаті моєї дружини, зацікавився цією газетою. А з того часу, як побудувалися в Любешові й переселися в свій будинок, то вона є у нас завжди

Катерина ЗУБЧУК

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.

У родині Матюків із Любешова кожен має своє захоплення: Надія Терентіївна обожнює «тихе полювання», а Микола Петрович і на пенсії не розлучається з технікою. Та є в подружжя й спільна пристрасть – читання улюбленої газети.

«І ЯКЩО ВЖЕ НАСТАВ ЧЕТВЕР, ТО МАЄ БУТИ СВІЖИЙ НОМЕР»

Адресу Миколи Матюка, якому дісталася 1000 гривень від «Волині», підказала керівниця легендарної народної аматорської хорової капели «Посвіт» Алла Райтер. Пані Алла назвала номер «28», яким і був позначений конверт, у котрому наш шанувальник (а тепер знаю, що в одній оселі – два шанувальники, – Микола й Надія Матюки) надіслав квитанцію про передплату нашої газети...

Микола Петрович і Надія Терентіївна родом із села Угриничі. І якби не домовлялися попередньо про зустріч, то могла б і не застати подружжя в Любешові. Бо тепер, коли обоє вже на пенсії, тижнями живуть у батьківській хаті, де свого часу було їхнє перше сімейне гніздечко. Зокрема, у сезон, коли починаються городи – посадити, обробити, зібрати врожай, коли ліс кличе по ягоди, гриби. І про те, що нинішня осінь потішила любителів «тихого полювання», – світлини, які засвідчують, що вертатися з лісу з повними корзинами. На іншому знімку Микола Петрович – за кермом тракторця, який став незамінним помічником, коли треба зорати поле чи картоплю викопати. Оскільки чоловік завжди з технікою мав справу, то й тепер залюбки і працює на тракторі, і, як треба, то «поколупається й полагодить».

Надія Терентіївна – медпрацівник. Працювала в пологовому відділенні Любешівської районної лікарні – звідки й на пенсію пішла. Микола Петрович, як розповів, починав трудове життя в колгоспі – трактористом був. А потім, як у Любешів перебралися, працював в автоколоні райспоживспілки. І не тільки – п'ятнадцять років їздив вахтовим методом на заробітки в АР Комі («Діти, два сини, росли, треба було їх вивчити»). Це до того, хто вони, давні шанувальники нашої газети. А що «давні», то про це слова Миколи Петровича з цього приводу:

– Нашому шлюбу – 45 років, на п'ять літ молодша дружба з «Волинню». Я ріс без батька, мама, овдовівши, одна нас піднімала, як мовиться, на ноги. Не до газет їй було з нами, дітьми. А мій тесть любив читати «Волинь», тоді ще «Радянську Волинь». Тож і я, поки ми жили в батьківській хаті моєї дружини, зацікавився цією газетою. А з того часу, як побудувалися в Любешові й переселися в свій будинок, то вона завжди є у нас. І якщо вже настав четвер, то маємо одержати свіжий номер. Не дочекавшись, буває, листоноші, сам іду у відділення поштового зв'язку за нею, щоб у той же день хоч передивитися.

«ГАЗЕТІ БІЛЬШЕ ДОВІРЯЄШ – ВОНА ЯКАСЬ СПРАВЕДЛИВІША»

А ось стосовно того, що найбільше подобається у «Волині», то Надія Терентіївна, зокрема, говорила:

– Мені все цікаво почитати, але найперше – життєві історії. Зараз, коли вже п'ятий рік іде війна, чимало розповідей – про те, що всім болить. Це ж стільки хлопців гине – матері втрачають синів, дружини – чоловіків, діти ростуть без батька. Таке, як кросворди, судоку, то вже взимку більше розгадую – літом брак часу на це, бо ж і в Любешові городика маємо, тож роботи вистачає. Тим більше, що у весняно-літній сезон живемо, по суті, на дві хати.

Жінка має смартфон, і в інтернеті може новини прочитати, «де скоріше викидають, і можна дізнатися, що де сталося». Але все-таки основним джерелом інформації, а особливо – аналітики, залишається, за її словами, газета:

– У телефоні так – бігом-бігом, а тут уже конкретно почитаєш. Газеті більше довіряєш – вона якась справедливіша.

Пан Микола додає:

– Читаю з першої й до останньої сторінки. Мені все цікаво знати – що в світі робиться, в Україні, на Волині. От тільки, по правді, не додивився ні я, ні дружина, що виграш, 1000 гривень, мені припав. То вже Улянович подзвонив і сказав про це (*Петро Улянович Сацик – наш давній шанувальник і друг – свого часу був заступником начальника Любешівського районного відділення зв'язку.* **– Авт.**)...

> **«Газеті більше довіряєш – вона якась справедливіша», – каже Надія Матюк. І в цих простих словах – найвища оцінка нашої журналістської праці.**

Ми говорили з подружжям про те, чим подобається газета «Волинь». І не тільки. Адже коли перед тобою двоє людей, які прожили у парі сорок п'ять років, виростили двох синів, мають шестеро онуків, а ти бачиш, вловлюєш у їхніх словах особливу теплоту, а то й захоплення одне одним, то само собою постає питання: «Що ж потрібне для того, аби шлюб був міцний?» З почутого від обох ось така відповідь:

– Звичайно, – любов. Те, з чого все почалося, що звело наші долі. Але повага, взаєморозуміння – це те, на чому тримаються почуття. Всі ж, коли одружуються, то впевнені в своєму коханні, та у багатьох сім'ях воно з часом десь пропадає.

Коли я спитала Миколу Петровича, що йому найбільше подобається в дружині, що особливо цінуєте в ній, то у відповідь почула:

– Те, що вона така розумна, врівноважена. Як кажуть, сім разів відміряє, перш як відрізати. А ще – принципова, вміє наполягти на своєму. І головне – сімейна людина.

На цих цінностях наголошувала й Надія Терентіївна:

– Чоловік дуже сімейний, домашній. Дякувати Богу, ми прожили вже стільки літ разом, що залишається сказати: «Аби не було гірше».

За словами подружжя, так склалося, що вони не вінчані. Але «є така думка – взяти церковний шлюб», щоб і там, в Царстві Небесному, бути разом.

...За традицією, на наше прохання Микола Матюк (цю місію дружина передала чоловікові) назвав число ще одного переможця редакційної акції. І це «152». Тож сьогодні повідомляємо, що 1000 гривень від «Волині» дісталася Н. В. Кузьмич із міста Ківерці.

Долучайтеся і ви до нашої передплатної естафети: *для цього треба виписати «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень прийом передплати) і надіслати квитанцію про передплату на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область.*

На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників 2026». Конверти з прийому передплатниками гратимуть протягом усього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, квартальними – протягом кварталу, місячні – протягом конкретного місяця!

Наш передплатний індекс: 30000.

РЕКЛАМА

СЛАБКЕ СЕЧОВИПУСКАННЯ? ЧАСТІ ПОХОДИ В ТУАЛЕТ?

АДЕНОМА ВЖЕ РУЙНУЄ ВАШЕ ЗДОРОВ'Я. НЕ ДОВОДЬТЕ ДО ОПЕРАЦІЇ!

Медицина знає моменти, коли одне відкриття перекреслює десятиліття чинних правил. Пеніцилін, інсулін, рентген — кожен із цих проривів повернув здоров'я мільйонам. Сьогодні на черзі — відкриття, що змінює саму природу боротьби з аденомою простати та простатитом. Про нього ми поговорили з урологом, доктором медицини Олексієм Васильовичем Хмарчуком.

ОЛЕКСІЙ ВАСИЛЬОВИЧ ХМАРЧУК

— Олексію Васильовичу, розкажіть про відкриття, яке сьогодні обговорює весь медичний світ.

— Нобелівський лауреат з медицини, уролог Брюс Бетлер зробив те, що раніше здавалося неможливим — пояснив справжню причину аденоми простати. Він виявив у тканинах здорової передміхурової залози особливий тип клітин, названих дендритними. Вони синтезуються в кістковому мозку й утворюють навколо простати природний захисний бар'єр, не даючи їй розростатися.

— А що руйнує цей захист?

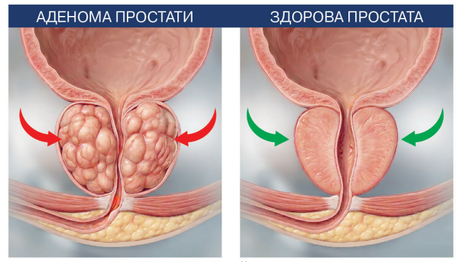
— Простатит, гормональні збої, перенесені інфекції, вікові зміни — все це пригнічує вироблення дендритних клітин. Передміхурова залоза залишається беззахисною, у ній формуються вузли, що поступово збільшуються. Власне, це й є аденома. Але Бетлер пішов далі — він не лише з'ясував причину, а й знайшов рішення: якщо відновити достатню кількість дендритних клітин, організм сам почне зменшувати аденому — аж до її повного розсмоктування.

— Як аденома позначається на самопочутті чоловіка? Які симптоми говорять про те, що час діяти?

— Тонкий, переривчастий струмінь, тривале очікування перед початком сечовипускання, відчуття неповного спорожнення міхура, нічні вставання по кілька разів — це класична картина. Але небезпека не лише в дискомфорті. Збільшена залоза тисне на сечовий міхур, блокує сечівник — і виникає застій. А застій — це інфекції, каменеутворення, ниркова недостатність. Нетримання сечі й зниження потенції — теж типові наслідки аденоми. Саме тому я кажу пацієнтам: не чекайте, поки симптоми стануть нестерпними.

— Що ви рекомендуєте?

— На основі відкриття Бетлера розроблено капсули «Інгал» — біоактивний комплекс, що відновлює й живить популяцію дендритних клітин, спрямовуючи їх безпосередньо до простати. Дендритні клітини діють як точковий інструмент — розсмоктують тканини аденоми зсередини, усуваючи і саму хворобу, і першопричину її появи. Чоловік повертає собі здоров'я, нормальний сон і якість життя — без операції та побічних ефектів.

ДО ТА ПІСЛЯ ПРИЙОМУ «ІНГАЛА»

— І наостанок — що б ви порадили чоловікам, які страждають від аденоми та простатиту?

— Одне: не зволікайте. Аденома та простатит не зникають самі собою — вони повільно прогресують, а потім дають серйозні ускладнення. Кожен місяць зволікання — це крок ближче до операційного столу. Саме тому зараз у межах соціальної програми «Здорова простата» відкрито реєстрацію на отримання капсул «Інгал». Це не реклама акція — це можливість реально допомогти чоловікам, які роками страждають і не знають виходу. Реєстрація діє до 3 лютого 2027 р. Щоб потрапити до списку учасників, зателефонуйте на безкоштовний номер 0-800-359-306 і назвіть оператору код 2907. Кількість місць обмежена. Заявки розглядаються в порядку черги.

Самолікування може бути шкідливим. БАД не є лікарським засобом. Інгал. ТУ У 10.8-32304682-002:2016.

■ Пульс тижня

Учитель фізкультури розбещував семикласницю

Збоченець пенсійного віку пояснив свої дії батьківським ставленням до дівчинки

Раїса ІВАНЮК

Володимирський міський суд визнав винним у розбещенні малолітньої учениці колишнього вчителя фізкультури Суходільського ліцею. Пенсіонер понад пів року листувався із семикласницею, а під час особистої зустрічі 8 травня 2025 року відвіз її автомобілем до лісу, де вчинив розпусні дії. Згідно з матеріалами справи, малолітня спробувала вийти з автомобіля та втекти, однак пенсіонер перешкодив їй. Пізніше до місця зустрічі приїхали сестра учениці та її чоловік, які забрали дівчинку. Згодом школярці знадобилася допомога психолога. Як йдеться у вироку від 22 жовтня, на момент злочину обвинувачений працював учителем фізкультури в ліцеї села Суходоли.

Суддя Андрій Каліщук визнав колишнього вчителя винним за ч. 2 ст. 156 КК України (розбещення неповнолітніх), а також ч. 3 ст. 156-1 КК України (домагання дитини для сексуальних цілей) та призначив 3,5 року ув'язнення із забороною протягом двох років обіймати посади, що пов'язані з навчанням, вихованням і наглядом за дітьми.

Вирок ще можна оскаржити в апеляції. ■

Вбивство на АЗС: водій вантажівки отримав 10 років ув'язнення

Інцидент стався в ніч на 17 квітня 2026 року в селі Старовойтове Ковельського району

Катерина ЗАГАЙКО

Перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння, Валентин Д. під час раптового конфлікту завдав потерпілому удару ножем у грудну клітку. Останній помер від гострої крововтрати. Дії водія кваліфікували за двома статтями Кримінального кодексу: умисне вбивство і незаконне носіння холодної зброї. На суді обвинувачений визнав вину, але стверджував, що моменту завдання удару не пам'ятає. Чоловік раніше не був судимий, має двох неповнолітніх дітей, характеризується позитивно.

Свідки розповіли, що конфлікт виник після того, як інші водії зробили чоловікові зауваження через гучну роботу двигуна вантажівки. Обвинувачений поводився агресивно, дістав із кабіни ніж та почав ним розмахувати.

Суд призначив Валентину Д. десять років позбавлення волі, а також він має сплатити мільйон гривень моральної шкоди дружині померлого. Батькам загиблого присудили виплатити ще по 500 тисяч гривень. ■

На Волині за дев'ять місяців фахівці обстежили майже 1300 багатоквартирних будинків і виявили понад 9 тисяч витоків газу. За даними Волинської філії «Газмережі», найбільше проблем виявляють у будинках старого житлового фонду, де газопроводи експлуатуються десятиліттями.

■ Резонанс

Мама заплатила 7 400 доларів за те, аби син утік із військової служби

До затримання солдат місяць переховувався вдома. Тепер сяде за грати на 5,5 року

Дарина ШЕВЧУК

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.

Поки одні захищають Україну на фронті, інші платять тисячі доларів, аби уникнути служби, а дехто перетворює чужий страх на прибутковий бізнес. І це теж реалії нашої війни.

ЗНАЙОМА ПООБІЦЯЛА «ВСЕ ОРГАНІЗУВАТИ»

Як йдеться у вироку Луцького міськрайонного суду від 21 жовтня, у березні цього року Дмитра С. призвали до ЗСУ. Після 52 днів базової загальновійськової підготовки солдата зарахували до списків особового складу військової частини на посаду водія взводу протитанкових ракетних комплексів.

4 травня, коли військовослужбовців перевозили до місця дислокації, обвинувачений втік на території автозаправки «БРСМ» у селі Ясенів на Львівщині. За його словами, він діяв за попередньою вказівкою людей, яких знайшла його мати.

Після втечі чоловік ховався в чагарниках, а згодом один із учасників домовленості забрав його автомобілем і відвіз додому.

Там солдат перебував до 18 червня, доки його під час обшуку не затримали правоохоронці.

У суді Дмитро С. повністю визнав свою вину в дезертирстві. Він пояснив, що боявся за власне життя та здоров'я, а також за матір, яка має інвалідність. Водночас чоловік заявив, що не має наміру повертатися до служби.

Мати військовослужбовця під час допиту розповіла, що звернулася до знайомої, яка пообіцяла організувати втечу сина. Спочатку за допомогу вона просила 14 тисяч доларів, однак згодом вони домовилися про меншу суму – 7 400 доларів.

Суддя Алла Полюшко визнала солдата винним за ч. 4 ст. 408 КК України (дезертирство, вчинене в умовах воєнного стану) та призначила 5,5 року позбавлення волі.

Вирок ще можна оскаржити в апеляційному суді.

«ЗНЯЛА» УХИЛЯНТА З РОЗШУКУ... ПОСАДОВИЦЯ МІСЬКРАДИ

Тим часом у Ковелі винесли вирок працівниці управління соцзахисту Ковельської міськради Оксані М., яка залучала впливових знайомих із Нововолинського ТЦК, аби знімати ухилянтів із розшуку.

Як випливає із вироку Ковельського міськрайонного суду, у серпні 2025-го року житель села Невір, який перебував у розшуку як порушник військового обліку, через знайомих «вийшов» на працівницю управління соціального захисту населення Ковельської міської ради. Вона разом зі спільниками мала зв'язки в Нововолинському ТЦК і погодилася «вирішити питання» за гроші. Прямо в своєму робочому кабінеті жінка зробила фальшивий договір оренди житла у Нововолинську. Завдяки цьому ухилянта заднім числом перевели до місцевого ТЦК та зняли з розшуку. За свої «послуги» учасники схеми одержали від військовозобов'язаного 2 500 доларів.

За хабарництво та вплив на рішення посадовців суд призначив жінці 103 700 гривень штрафу. Окрім цього, з неї стягнуть понад 13 тисяч гривень за судові експертизи та конфіскують 150 доларів «заробітку».

Згідно з угодою зі слідством, вона провину визнала і також перерахувала 50 000 гривень на ЗСУ. ■

Ухилянта заднім числом перевели до місцевого ТЦК та зняли з розшуку.

■ Отакої!

Мобілізований прокурор вимагав від держави 154 тисячі гривень

Луцький міськрайонний суд відмовив прокурору Ківерцівського відділу Луцької окружної прокуратури у стягненні з держави 150 тисяч гривень моральної та 4269 гривень матеріальної шкоди через мобілізацію

Микола ДЕНИСЮК

У серпні 2025 року керівник Волинської обласної прокуратури звернувся до ТЦК із проханням анулювати відстрочку працівника, надану йому за бронюванням. Після цього чоловіка перевели на загальний військовий облік, а у вересні призвали до війська.

Згодом прокурор домігся визнання дій обласної прокуратури протиправними в адміністративному суді. Він стверджував, що через це втратив можливість працювати й опікуватися недієздатним братом, а також зазнав моральних страждань і витрат на лікування.

Однак суд вирішив, що самого факту незаконних дій прокуратури недостатньо для компенсації. Позивач не довів прямого причинного зв'язку між листом прокуратури та мобілізацією, погіршенням здоров'я чи іншими заявленими збитками, адже рішення про анулювання відстрочки та призов ухвалював ТЦК, а закон передбачав для чоловіка можливість отримати відстрочку як опікуну недієздатного брата.

У підсумку в задоволенні позову відмовили повністю. ■

Р Е К Л А М А

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублену чіп карту до цифрового тахографа (UAD00000009Q22010) дійсну до 03.08.2027 року, видану на ім'я Колос Петро Євгенович, вважати недійсною.

● Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане Управлінням соціального захисту населення Луцької РДА на ім'я Єршов Арсеній Русланович, вважати недійсним.

ПП БУРМАКА Н.П.
7, 14, 21 листопада.
ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ
лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова. 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: *вахтовий період.*

МИ ПРОПОНУЄМО:
- *Безкоштовне харчування та проживання;*
- *Бонуси та премії;*
- *Комфортні умови роботи;*
- *Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.*

Тел. 098 85 96 872

■ Незагойна рана

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com. / фото Катерини ЗУБЧУК і з архіву родини ЧЕРЕВКІВ.

Колись у родині Черевків було стільки щасливих митей і планів на майбутнє... Тепер про Володимира нагадують світлини, бойові нагороди й куточок пам'яті в батьківській оселі. А його любов продовжується в маленькій донечці Ані...

Маленька Аня знатиме про тата лише з фотографій...

Уже другий рік іде, як загинув Герой Володимир Черевко

Закінчення. Початок – на с. 1 і с. 3

Катерина ЗУБЧУК

Ця чорна звістка застала Людмилу Іванівну на заробітках у Польщі. І одна з дочок, Марійка, яка живе вже давно в Польщі, подзвонила: «Мамо, я по тебе заїду через дві години з перевізником».

– Вона й забрала мене. Я працювала на трускавках – мала ще бути там буквально два дні. А вийшло так, що повернулася додому трохи раніше, щоб провести сина в останню земну путь, – розповідає жінка. – То була гірка від сліз дорога. Офіційне повідомлення отримала вже тоді, як удома була. А поховали Вову шостого липня. Його не зразу й витягли з-під завалів – перш треба було провести розмінування, щоб не мати ще більше втрат. Уже другий рік іде, як син загинув, а його автомобіль і досі служить його побратимам. Він у хлопців зараз – на Сумському напрямку. Ми його не забирали. Бо для чого це робити – щоб стояла машина, і я дивилася на неї й плакала? А там, хлопцям, вона дуже потрібна.

Людмилі Іванівні, відчувається, хочеться повертатися думками до тих днів, коли син був живий:

– Вова ще, як удома був, то якось у Луцьку набив татуювання на весь бік. Коли я спитала: «Для чого ти таке робиш?», то він говорив: «Щоб ти мене змогла знайти». Казала йому на це: «Я тебе і так знайду, де б ти не був. І без татуювання». Він хотів мене заспокоїти: мовляв, як щось з ним станеться, то мені нічого не доведеться робити, бо «за тебе все інші зроблять». Та це не заспокоювало, а ще більше розтривожувало. Я сина розуміла – він реально дивився на те, де він, знав, скільки хлопців гине. Торік у квітні не стало Олега Пронцевича, який служив у тій самій, 68-й єгерській бригаді, й теж працював із дронами.

> **Уже другий рік іде, як син загинув, а його автомобіль і досі служить його побратимам.**

А остання зустріч Володимира з батьками була навесні 2025-го, перед Великоднем. У кінці березня він приїхав додому, а на початку квітня треба було повертатися в частину.

– Дуже важким було прощання, – *розповідає Людмила Іванівна.* – Кажу йому: «Синок, бережи себе». А він у відповідь: «Мамо, нічого не обіцяю – як вийде». Та й що міг обіцяти, будучи на війні?! Мій чоловік ніколи не плакав. А того дня ми обоє стояли й не могли стримати сліз.

З невимовним болем у душі батьки Володимира Черевка одержували нещодавно його високу посмертну від – орден «За мужність» III ступеня. Ніякі нагороди не вернуть їм сина.

«ВИ СКОРО СТАНЕТЕ ДІДУСЕМ І БАБУСЕЮ»

І ще одну історію можна було б розповісти із почутого від Людмили Іванівни. Вона про те, що сьогодні жінка може сказати: «Вова загинув, але життя сина продовжується в його доньці, нашій онуці Ані».

– У сина були дівчата, з якими він зустрічався, – каже жінка. – Одна, яку й додому привозив, знайомив з нами, вийшла заміж за іншого. «Вона свій вибір зробила», – сказав тоді він мені.

З Ірою, про яку піде мова, Володимир познайомився під час війни, на якій був три з половиною роки. Й про це зараз Людмила Іванівна розповідає:

– Іра жила на Херсонщині – в селі Василівка Каховського району. Під час війни виїхала на Запоріжжя – в село Приморське. І то Вова її вивіз (уже як він загинув, то й батьки Іри виїхали звідти, бо село – розбомблене). Вони удвох приїжджали до нас, і з дочкою Ірини від першого шлюбу (чоловік загинув на війні ще в 2022 році). І в Буковель їздили під час відпустки Вови. У них були плани на майбутнє. Бачили Карпати літньої пори – хотіли побувати там ще і взимку – на лижах покататися. Про одруження мова була. На жаль, війна ці плани перекреслила.

Розповіла Людмила Іванівна й про такий сюрприз:

– На похорон Вови Іра приїжджала і на сорок днів. А потім – на його день народження, 31 жовтня. Піднесла нам з чоловіком коробочку й сказала: «Ви скоро станете дідусем і бабусею». Думаю, з острахом дивилася на нашу реакцію – як ми сприймемо таку новину. А ми, побачивши в коробочці знімок УЗД й листівочку якраз із цими словами, які сповіщали, що в нас буде онука, й зраділи. Що ж, таке життя! У січні цього року народилася дівчинка, наша Аня. Ми з дочкою, Вітою, їздили на Запоріжжя, провідували Ірину й свою онуку...

А в березні Людмила Іванівна ДНК-аналіз здавала в Луцьку. Ірина в Запоріжжі – надала ДНК дитини. І вже в Києві їх порівнювали. В кінці березня результат був готовий – 99,9 відсотка. «Хто б сумнівався!», – прокоментувала це бабуся маленької Ані.

– Стосунки склалися в нас нормальні, – говорить жінка. – Є дитина, їй треба за щось жити, оскільки нашого сина, її батька, забрала війна. Я зразу у військкоматі сказала, що до виплати від держави на загиблого приєднається наша онука. Батьківство вже судом доведено. Поки що я отримую гроші, але коли Іра приїжджає (а була вона в нас з дитиною вже не один раз), то я віддаю їй частину коштів, які належать маленькій Ані.

...Людмила Іванівна показувала на телефоні фотознімки, на яких її син – ще живий, усміхнений – і в родинному колі, і вже – на війні. Є світлини – як ілюстрація до того, якими щасливими були Володимир та його кохана Ірина, і – плід цього кохання – маленька Аня на руках у дідуся. До речі, поки що – це єдина онука подружжя Людмили й Василя Черевків. ■

■ Пульс тижня

Колишній учитель прийшов із фронту до своїх учнів

Фото: із фейсбук сторінки Колодіївської гімназії.

Під час особистого спілкування учні та педагоги мали нагоду особисто подякувати Віталію за його мужність.

Це була зустріч, сповнена тепла, вдячності за мужність

Олена ВОЛИНЕЦЬ

У Колодіївську гімназію що на Маневиччині, завітав Віталій Сільчук – учитель і колега, який сьогодні захищає Україну на передовій.

Нещодавно під час благодійного ярмарку дружна шкільна спільнота об'єдналася, щоб зібрати кошти та підготувати посилку для захисника та його побратимів. Тож під час особистого спілкування учні та педагоги мали нагоду особисто подякувати Віталію за мужність і відданість Україні, подарувати теплі обійми, патріотичні малюнки та висловити щирі побажання.

Ця зустріч стала ще одним свідченням єдності, людяності та підтримки тих, хто боронить рідну землю. ■

У Сошичному поліцейський збив двох пішоходів і втік з місця пригоди

Працівники ДБР за сприяння керівництва Нацполіції повідомили про підозру 20-річному поліцейському одного з підрозділів ГУНП у місті Києві

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Він напідпитку збив двох пішоходів у селі Сошичне Камінь-Каширського району та втік з місця аварії, залишивши постраждалих без допомоги.

Дорожньо-транспортна пригода сталася ввечері 25 жовтня 2026 року, повідомляє сайт ДБР. Поліцейський за кермом Audi наїхав на двох людей, які йшли узбіччям дороги. Після аварії водій не зупинився та залишив місце події. Постраждали 43-річний чоловік та 39-річна жінка. Обох із травмами госпіталізували.

Невдовзі правоохоронці затримали водія та вилучили автомобіль. Перевірка показала 2,07 проміле алкоголю. Поліцейському повідомлено про підозру в порушенні правил дорожнього руху в стані сп'яніння та залишенні потерпілих у небезпеці.

Наразі вирішується питання про тримання підозрюваного під вартою. Процесуальне керівництво здійснює Волинська обласна прокуратура. ■

У Ковелі відбувся черговий «день донора», який об'єднав понад 80 людей. До акції «Здай кров – врятуй життя» активно долучилися працівники виконавчого комітету міської ради, фахівці ЦНАПу, муніципальної варти, старости. Для більшості – це вже стала традиція.

■ Від серця до серця

Зібрали не просто тонни картоплі, а тонни людської доброти!

Жителі Маневицької та Прилісненської громад поділилися врожаєм із лікарнею та підопічними соціального закладу

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Справжня сила громади – у людях, які вміють об'єднуватися заради добра, підтримувати тих, хто цього потребує, і ділитися тим, що мають.

Щороку жителі Маневицької громади долучаються до благодійної ініціативи із заготівлі овочів на зиму для потреб Маневицької багатопрофільної лікарні. Цьогоріч, завдяки спільним зусиллям, вдалося зібрати майже 23 тонни овочів: близько 22 тонн картоплі, 600 кілограмів буряків, 250 кілограмів моркви та майже 400 кілограмів капусти.

Подбали і про підопічних відділення стаціонарного догляду в селі Чарторийськ. Для них жителі Маневицької громади передали дві тонни картоплі. До цієї доброї справи долучилися також працівники Територіального центру.

Збір овочів злагоджено організували в Цмінівському, Костюхнівському, Новорудському, Чарторийському, Куклинському, Довжицькому, Комарівському, Лісівському, Троянівському та Великоведмезькому старостинських округах.

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com. / фото: Маневицька селищна рада.

Жителі Маневицької та Прилісненської громад передали для лікарні й підопічних соціального закладу десятки мішків картоплі, капусти, буряків та моркви. У цій щедрості – не лише турбота про хліб насущний, а й велике людське серце.

Вагомий внесок у благодійну ініціативу зробили і жителі Прилісненської громади. Вони передали для потреб лікарні майже 5 тонн картоплі, 31 кілограм буряків та 15 кілограмів моркви, а для підопічних відділення у Чарторийську — ще 1,6 тонни картоплі.

Директорка КНП «Маневицька багатопрофільна лікарня» Тетяна Панкрашкіна повідомила, що заготовленої картоплі вистачить до нового сезону. Достатній запас бульби для підопічних – і в Чарторийську, підтвердив керівник Територіального центру соціального обслуговування (надання соціальних послуг) Григорій Бас. Інші необхідні овочі та продукти заклади закуповуватимуть відповідно до потреб. ■

■ Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.

Поки Палажка викривала бурштинову мафію, Параска тішилася чужими пригодами, а Левко сушив голову, як не видати державної таємниці, Омелян вирішив, що найкраще розслідування – за чаркою, ковбасою та огірочком!

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10, 12–21, 24, 26–32, 36, 38, 42 за 2026 рік.

Остап ЧЕРЕШНЯ (у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ №42. «ЯК ПАЛАЖКА ВИКРИЛА БУРШТИНОВУ МАФІЮ, А ДІДИ МАЛО НЕ ПОМІНЯЛИСЯ БАБАМИ»

«ПЕТРЕ, Я ТЕБЕ ЗА БУРШТИН ПОСАЖУ!»

– А я бачила... – загадково почала Палажка.

Дільничний Петро Вареник зблід.

– Що ви бачили?

– Як ти бурштиновим копачам помагаєш!

– Яким копачам?!

– Не прикидайся святим Вареником! У лісі сліди техніки, розкопана земля, мішки. А ти звідки взявся? Ніби тебе чорт на патрульній машині приніс!

– То старі копанки! Ще довоєнні.

– А чого так швидко приїхав?

– Бо вас шукали!

– А хто сказав, де шукати?

– Дрон!

– От бачите! – вигукнула Палажка. – Уже й дрони на бурштин працюють!

Параска аж за живіт узялася.

– Палазю, та з хутора Завалля перед війною бурштин копати ходили і старий, і малий!

– Тепер не ходять, – сказав Петро. – Там заміновано!

– Знаю! Але ж через поліські болота до білорусі тікають. Думаєш, тільки ухилянти лазівки шукають? Контрабандисти теж не перевелися!

– То повідомляйте поліцію!

– Я тобі й повідомляю! Ти ж поліція!

– Палазю, – зітхнув Левко, – ти звинувачуєш людину без доказів!

– А ти чого його захищаєш?! Може, ви заодно?!

– У чому?!

– Один невідомо чого з міста приїхав і в мене оселився, другий невідомо чого по лісах їздить!

– Я ж на пенсії!

– Ага! Під тридцять тисяч! Ти що, золото лопатою гріб?!

– Я державі служив!

– То й Петро служить! Обидва такі засекречені, що навіть шкарпетки під грифом «Цілком таємно» перете!

Петро сів у машину й поїхав.

– Утік! – закричала Палажка. – Я ще й слова «прокуратура» не сказала!

– А ти скажи «Кравченко», – порадила Параска. – Може, аж до Відня доїде!

«ГАЛЮ, ТИ ЛИСА ПРИВОРОЖИЛА ЧИ ВІН ТЕБЕ?»

Наступного дня баби навідали Галю Забалувану, яку вкусив скажений лис.

Галя сиділа біля вікна, обкладена травами, і читала «Волинь». Біля дверей чекали дві жіночки з фотографіями кавалерів.

– Ого! – здивувалася Параска. – Ти ж на карантині!

– Любов карантину не визнає!

– А лис?

– Лис утік. А клієнти залишилися.

– То ти його приворожила чи він тебе? – поцікавилася Палажка.

– Після щеплень у мене новий дар відкрився. Тепер бачу, хто кого любить!

– То подивися на Левка!

Галя примружилася.

– Любить. Але не завжди тебе.

– А кого?!

– Телевізор. Особливо футбол.

– От старий розпусник! Я знала, що те «Динамо» до добра не доведе!

– До речі, – втрутилася Параска, – у київського «Динамо» тепер тренер поляк Мацей Кендзьорек!

– Краще б Кварцяного з нашої «Волині» взяли! – заявила Палажка. – Він би їх так ганяв, що футболісти швидше за м'яч бігали б!

– А якби Кварцяний Левка тренував? – запитала Галя.

– То він уже грав би за збірну ветеранів!

– Ні, – заперечила Параска. – Просив би заміну ще під час гімну!

Галя витягла карти.

– Кому приворот робимо?

– Нікому! Ми тебе провідати прийшли.

– Безкоштовно?!

– Ти вже й за провідини гроші береш?!

– А як інакше? Депутати не захотіли обмежувати чиновницькі зарплати вісімдесятьма тисячами! А мені за три з половиною тисячі пенсії проживи!

– Палазю, може, нам у депутати піти? – зітхнула Параска.

– Я піду! Тільки хай зарплату дадуть наперед.

– Навіщо?

– Купити нові окуляри. Бо в цих уже не бачу, хто краде!

Галя перехрестилася:

– Я б їм усім приворот зробила. До совісті!

– Не поможе! – сказала Палажка. – Там спочатку совість знайти треба!

«ПО ЧУТЬ-ЧУТЬ – ТО НЕ ПИЯТИКА, А НАУКОВЕ ДОСЛІДЖЕННЯ!»

Тим часом Омелян запросив Левка до літньої кухні.

– Поки баби в Галі, маємо державної ваги справу.

– Яку?

– Самогон!

– А Параска знає?

– Якби знала, ми б уже не розмовляли!

У кутку стояв старий самогонний апарат. Але діди так захопилися спогадами про колишні застілля, що до справи руки не дійшли.

На столі з'явилися пляшка, два келишки, сало й огірки.

– По чуть-чуть? – запропонував Омелян.

– По чуть-чуть. Бо як Палажка почує, мене й Петро Вареник не врятує!

Після першого келишка згадали молодість. Після другого – політику.

– От скажи, Левку, чого чиновникам вісімдесят тисяч мало? А як прожити на три з половиною тисячі пенсії? Вчора зайшов до магазину, подивився на ковбасу...

– І що?

– Вона на мене теж подивилася. І ми розійшлися. Бо не нашого вона достатку!

– А я вчора три палки купив! – похвалився Левко.

– Три?! Весілля справляєш?!

– Ні. Одну собі, одну Палажці, третю в місто на подарунок.

– З твоєю пенсією під тридцять тисяч можна й чотири!

– Не можна!

– Чому?!

– Бо якщо Палажка дізнається, скільки я маю грошей, четверту вже не буде за що купити!

Омелян мало не впав із лавки.

– А чув про колишнього генпрокурора Кравченка? – запитав Левко. – У Відні сидить і каже, що йому загрожували!

> **У Великій Груші можна приховати бурштин у болоті, самогон у погребі, але любов до чужої жінки – ніколи!**

– Треба було у Велику Грушу! У нас така дорога, що жоден переслідувач не доїхав би!

– А якщо на тракторі?

– Параска зупинить! Вона чужих ще біля хвіртки допитує!

Раптом Омелян посерйознішав.

– А той кремлівський людожер путін ще й гуманістом себе вдає!

– Який із нього гуманіст, коли його ракети й дрони українських дітей убивають?!

Діди помовчали.

– От якби він хоч день пожив під нашими обстрілами... – сказав Омелян.

– Ні, – заперечив Левко. – Наші діти такого не заслужили. Навіть бачити його.

«ЛЕВКУ, А МЕНІ ТВОЯ ПАЛАЖКА Й ДОСІ СНИТЬСЯ...»

Коли почало сутеніти, діди забули, навіщо збиралися.

– Левку, – прошепотів Омелян, – я тобі таємницю скажу. Тільки Парасці ні слова!

– Та я могила!

– Ти не могила. Ти сільське радіо!

– Кажи вже!

Омелян нахилився ближче:

– А мені Палажка й досі небайдужа...

Левко завмер.

– Як це?!

– Була ж вона колись дівкою! Гарною! З косами! Я за нею ще до Параски упадав! Ех, якби не та виряджанка клята і не той букет...

Левко задумався.

– А я тобі теж признаюся...

– У чому?

– Мені твоя Параска подобається!

Омелян підскочив.

– ТИ ЩО?!

– Не кричи! Подобається, як командує. Палажка тільки командує, а твоя ще й контролює виконання!

– То ти хочеш мою Параску?!

– А ти – й досі Палажку?!

Діди мовчки перезирнулися.

– Левку, може, досить наговорилися?

– Бо зараз договоримося до обміну!

Саме тієї миті двері відчинилися.

На порозі стояли Параска й Палажка.

– ЯКОГО ОБМІНУ?! – заверещали обидві.

Діди зблідли.

– Полоненими! – вигукнув Омелян. – Ми про обмін полоненими!

– А чого ти казав, що Палажка тобі подобається?! – примружилася Параска.

– Звідки знаєш?!

– П'ять хвилин під дверима стоїмо!

Палажка повернулася до Левка:

– То тобі Параска миліша?!

– Палазю, я не те хотів сказати...

– А що?!

– Що нам усім треба жити дружно!

– Ага! – гримнула Параска. – Зараз перевіримо, як дружно ти спатимеш у хліві!

І тут із-під столу виліз Мурчик-Копілот.

– Я все записав!

– ЩО?! – закричали діди.

– Спокійно! Це тільки чорновик. Але редакція «Волині» вже замовила сорок третю серію!

Параска взяла віника. Палажка – качалку.

А Мурчик задоволено додав:

– От тепер у Великій Груші справжній обмін полоненими почнеться! Тільки не факт, що обидва діди захочуть повертатися!

Далі буде. ■

☐ Усміхніться!

☺☺☺

– Петрику, ти ось написав у своєму творі, що тобі подобається хлопчик з нашого класу і він навіть поцілував тебе. Скажи, це правда?

І тут Петрик зрозумів, як небезпечно списувати у Марійки.

☺☺☺

Є люди, які несуть в собі щастя. Коли ці люди поруч, все ніби стає яскравим і барвистим. Але моя дружина їх називає алкашами!

☺☺☺

Невістка – свекрусі:

– Мамо, чому ви стоїте біля відкритого вікна?

– Та ось думаю: стрибнути чи закрити...

– Стрибайте, я закрию!

☺☺☺

Молитва для мамусь школярів:

– Господи, дай мені сили зробити уроки з дитиною! І при цьому залишитися люблячою матусею, культурною жінкою і адекватною сусідкою.

☺☺☺

Зранку роблю зарядку – нахиляюсь долонями до підлоги... Прокидається жінка й каже: «Не треба поклонів. Можна просто: «Доброго ранку, принцесо!»

☺☺☺

Жінка в аптеці:

– Що для чоловіка краще: корвалол чи валідол?

– А який діагноз?

– Туфлі купила собі за 5 тисяч.

– Тоді візьміть ще й тональний крем від синців. То для себе!

☺☺☺

– Отче, я хочу посповідатися.

– П'єте?

– П'ю. Але може спочатку посповідаєте мене?

☺☺☺

– Галю, а чого твій Василько так кричить???

– Та зуби лізуть...

– Які зуби, йому ж за 50?!

– Вставні! Вчора проковтнув...

☺☺☺

Дружина: – Де був?

Чоловік: – На змаганнях.

Дружина: – Чому п'яний?

Чоловік: – Проводили естафету 3х100.

☺☺☺

Священник іде по вулиці, назустріч йому – дуже п'яний чоловік .

– Сину мій, боюсь , що ми з тобою в раю не зустрінемось.

– А що ж ви такого натворили, отче?

☺☺☺

– Тату, звідки ми взялися?

– Нас Бог створив...

– А мама сказала, що ми походимо від мавп...

– Ну мама про своїх родичів розповідає, я про своїх!

☺☺☺

■ Знай наших!

Фото: sportbusiness.media.

Ось вона – Анастасія Алпєєва – вихованка Волинської обласної організації ФСТ «Динамо» України – найсильніша борчиня світу!

Борчиня з Іваничів – найсильніша на планеті Земля!

У драматичному фіналі світової першості Анастасія Алпєєва за 13 секунд до завершення поєдинку виконала блискучий чотирьохбальний прийом і вирвала перемогу в представниці Індії Кажал Кажал із рахунком – 8:6!

Петро ПАС

Ця перемога стала знаковою для українського спорту: 24-річна Анастасія Алпєєва принесла Україні першу і, як виявиться єдину, золоту медаль на ЧС-2026 в Астані (Казахстан), а також оформила так званий «золотий дубль», вигравши в одному сезоні і континентальну, і світову першості серед дорослих. Крім того, це перше «золото» в історії жіночої збірної України у найважчій ваговій категорії (72–76 кг) на чемпіонатах світу.

У драматичному фіналі світової першості Анастасія за 13 секунд до завершення поєдинку виконала блискучий чотирьохбальний прийом і вирвала перемогу в представниці Індії Кажал Кажал із рахунком – 8:6!

На шляху до титулу українка здолала трьох суперниць. Спочатку вона перемогла білоруску Анастасію Зімянкову (8:1), потім у чвертьфіналі взяла гору над американкою Даймонд Гілфорд (6:4). У півфіналі Алпєєва не залишила шансів туркені Кадрі Аксой Кочак, завершивши сутичку з рахунком 11:0.

Після своєї історичної перемоги на Чемпіонаті світу-2026 в Астані Анастасія Алпєєва не стримувала сліз радості та емоцій безпосередньо на килимі, а згодом наголосила, що присвячує цю перемогу Україні, своїй родині, тренерам та, найголовніше, – Збройним Силам України. Вона зазначила, що завдяки мужності українських воїнів спортсмени мають можливість тренуватися, виїздити на змагання та піднімати синьо-жовтий прапор на найвищих світових п'єдесталах.

> **Свою перемогу Анастасія Алпєєва присвятила Україні, своїй родині, тренерам та, найголовніше, – Збройним Силам України.**

Тренерами Анастасії Алпєєвої є Олександр Гнатович Раковський та Іван Богданович Палій. Уродженка Іваничів нині представляє фізкультурно-спортивне товариство «Динамо» та є військовослужбовицею Спортивного комітету Державної прикордонної служби України. Вищу освіту здобула у Львівському національному університеті ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Ґжицького за спеціальністю «Фізична культура і спорт».

До речі, військовослужбовці Волинського прикордонного загону в міжнародному автомобільному пункті пропуску «Устилуг» урочисто зустріли чемпіонку світу з вільної боротьби Анастасію Алпєєву, яка поверталася на Батьківщину після тріумфу на світовій першості. Прикордонники привітали спортсменку із золотою нагородою, подякували за гідне представлення України та Державної прикордонної служби на міжнародній спортивній арені й побажали нових перемог, успіхів і звитяг на наступних змаганнях. ■

■ Місцева копанка

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ЧЕМПІОНАТУ ВОЛИНІ З ФУТБОЛУ-2026/2027. ВИЩА ЛІГА:

№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	ФК «Тростянець» (Тростянець)	6	6	0	0	15:2	18
2.	ФЦ «Ковель» (Ковель)	6	4	1	1	10:2	13
3.	ФК «ЛСТМ 536» (Луцьк)	6	3	1	2	6:4	10
4.	ФК «Шахтар» (Нововолинськ)	6	1	0	6	5:18	3
5.	ФК «Володимир» (Володимир)	7	1	0	6	5:15	3

«Ковбасники» з Ківерцівщини пішли у відрив у боротьбі за «золото»

Матчем у селі Тростянець Луцького району закінчилася осіння частина Чемпіонату Волині з футболу

Петро ПАС

Цього тижня всі волинські дороги вели в ківерцівське село Тростянець, де місцевий однойменний клуб приймав команду «Шахтар».

Поки що з Нововолинська, а не Донецька, але підопічні Василя Сачка мають амбітні плани зіграти колись і проти найсильнішої команди України.

І зустріли гостей «ковбасники» (саме так називають команду через місцевого суперспонсора – підприємство «Тростянецькі ковбаси») не дуже гостинно, відвантаживши у їхні ворота аж 5 голів. Самі натомість свої залишили сухими.

Ця вікторія ще більше зміцнила лідерство команди з Ківерцівщини – і на зимову перерву вона пішли, маючи аж п'ятиочкову перевагу.

Враховуючи, що у нинішній першості області бере участь лише п'ять команд, то це – колосальний відрив.

ФК «Тростянець» (Тростянець) – «Шахтар» (Нововолинськ) – 5:0 (1:0 – Роман Воробей, 15 хв.; **2:0** – Орест Чигринюк, 41; **3:0** – Володимир Баденчук, 64; **4:0** – Володимир Баденчук, 81; **5:0** – Тимофій Денисюк, 85 хв, з пенальті). ■

ЧЕМПІОНАТ ВОЛИНІ З ФУТБОЛУ-2026/2027. ВИЩА ЛІГА:

1 тур
ФК «Шахтар» – ФЦ «Ковель» – 0:1.
ФК «ЛСТМ 536» – ФК «Володимир» – 2:0.

2 тур
ФК «Тростянець» – ФК «ЛСТМ 536» – 1:0.
ФК «Володимир» – ФК «Шахтар» – 2:1.

3 тур
ФЦ «Ковель» – ФК «Володимир» – 4:1
ФК «Шахтар» – ФК «Тростянець» – 1:5.

4 тур
ФК «Тростянець» – ФЦ «Ковель» – 1:0.
ФК «ЛСТМ 536» – «Шахтар» – 2:1.

5 тур
ФЦ «Ковель» – ФК «ЛСТМ 536» – 0:0.
ФК «Володимир» – ФК «Тростянець» – 1:2.

6 тур
ФК «Володимир» – ФК «ЛСТМ 536» – 1:2.
ФЦ «Ковель» – «Шахтар» – 3:0.

7 тур
ФК «Шахтар» – ФК «Володимир» – 2:0.
ФК «ЛСТМ 536» – ФК «Тростянець» – 0:1.

8 тур
ФК «Володимир» – ФЦ «Ковель» – 0:2.
ФК «Тростянець» – ФК «Шахтар» – 5:0

33-річний англієць Гаррі Кейн став найкращим футболістом світу 2026 року, випередивши француза Кіліана Мбаппе та іспанця Ламіна Ямаля. У нинішньому сезоні британець забив 73 голи у 65 матчах і заслужено став володарем «Золотого м'яча»-2026!

■ Увага, конкурс!

Якого кровного родича «американського віскі» вам найперше запропонують у кіно?

Це не «Кока-Колу», хоч «Колу» вам точно прорекламують, а... попкорн! Виявляється, що віскі – відомий американський бурбон – за законом має щонайменше на 51% складатися саме з кукурудзи

Грицько ГАРБУЗ

Друзі, і хоч відповідя вже оголосив, читайте ще раз запитання, з яким, на жаль, мало хто справився в нашій вікторині. Уважно проводьте асоціації з «Китаєм», «СРСР», «гуртожитком» чи золотистим «оселедцем», яким так славиться кукурудза. Про схожість з гранатою годі й нагадувати...

А ось про «засіб гігієни» ще 5 копійок вставлю: очищений від зерен кукурудзяний качан (в українських селах його часто називали *качанище, кочан* або *качанчик*) в історичні часи та в часи дефіциту використовували... в туалетах замість паперу.

«ОСІННІЙ ГАРБУЗ-2026. СПЕЦЗАВДАННЯ №2»

Друзі, сьогодні ми від Вас заховали популярну нині рослину. Точніше, її плід.

А виведе на нього такий асоціативний ряд: *«Китай», «оселедець», «засіб гігієни», «гуртожиток», «граната», «Катерина II», «дорога скриня», «СРСР», «вбирач вологи», «фільм», «стріла», «американський віскі»...*

Що знаходиться у гранатобузі?

І скажіть, що запитання було важке, бо відповідь, тепер, переконаний, знає кожен!

А першою **слово-відповідь «КУКУРУДЗА»** надіслала нам легендарна учасниця нашої вікторини – **Тетяна Репетило із сонячної Черкащини** – і сталося це 12 вересня о 13:10.

Вітаємо! Переможниця отримає подаруночок від Грицька Гарбуза.

А сьогодні ми вам пропонуємо завдання 3-го туру нового нашого конкурсу – «Гарбузяча осінь-зима-2026», який пройде у 10 турів. До речі, відповіді на 2-ий тур приймаються ще до 8 листопада, тож маєте ще час розгадати і його:

https://www.volyn.com.ua/news/315139-viktoryna-z-volyni-iaki-trofei-tiahnuly-rosiiski-okupanty-v-ukraini .

Для новачків нагадаю, що принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?»

Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз. А від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився на грізний гранатобуз.

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати що або кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. **За кожну правильну відповідь отримуєте по 1 очку.**

Хто здобуде найбільше балів протягом 10 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гарбузяча осінь-зима-2026» та отримає грошовий приз від редакції з розрахунку: 1 бал = 100 гривень.

Якщо двоє або більше учасників наберуть однакову кількість балів, то грошовий приз розділимо порівну між усіма лідерами, але переможцем вікторини оголосимо того, хто найшвидше відповість на додаткове запитання.

«ГАРБУЗЯЧА ОСІНЬ-ЗИМА-2026». 3-Й ТУР

Друзі, щоб відгадати нинішнє завдання, маєте повправлятися з прикладами.

- **10 х 10 – 94 + 40 : 40;**
- **12 х 10 : 10 + 12 – 12;**
- **5 х 3 + 4 – 8 : 2;**
- **4 х 3 + 6 – 12 : 2;**
- **10 х 11 + 14 – 91 : 13;**
- **22 х 12 : 11 + 13 - 20;**
- **10 х 10 – 90 + 20 : 20.**

Повправлялися? Тож, дивлячись на результати, дайте відповідь на запитання: на березі якого моря знаходиться цей знаменитий футбольний клуб? Це слово ми і заховали.

Яка назва моря знаходиться у гранатобузі?

Слова-відповіді потрібно надіслати до 14 листопада включно лише у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88.

Обов'язково після слова-відповіді у дужках вкажіть своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте. Наприклад: ***«Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина).***

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

■ Історія з життя

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Мамині повідомлення найчастіше короткі. Але в них – більше любові, ніж у найдовших розмовах.

«Мама, яка не вміла відправляти «есемеску»...»

Щоденник сина, який роками не мав часу відповісти на мамині повідомлення, а потім почав чекати на них більше за все на світі

Зореслав СТОЖАР

6 БЕРЕЗНЯ

Купив мамі телефон. Не кнопковий, як вона просила, а смартфон. Сказав, що час іти в ногу з життям.

Мама довго тримала його обома руками, наче боялася впустити.

– А де тут дзвонити?

Показав зелену слухавку, контакти, камеру. Вона кивала, але я бачив: нічого не запам'ятала.

– Головне, мамо, навчись писати повідомлення.

– А нащо писати, як можна подзвонити?

Я засміявся:

– Бо я на роботі не завжди можу говорити.

Вона зітхнула.

– Добре, синку. Навчуся.

9 БЕРЕЗНЯ

Перша мамина «есемеска»: «тидоїхав». Без пробілу. Без знака питання.

Я відповів: «Так».

За хвилину прийшло: «славабогу».

18 БЕРЕЗНЯ

Мама написала:«купи хліб».

Потім ще раз: «не купуй я вже купила».

А потім: «чого мовчиш».

Я був на нараді й роздратувався.

Передзвонив:

– Мамо, не треба надсилати по три повідомлення поспіль. Я прочитаю, коли матиму час.

Вона замовкла.

– Добре, синку. Я ж не знала, чи воно дійшло.

Увечері побачив, що вона намагалася набрати ще щось, але так і не відправила.

2 КВІТНЯ

Приїхав до неї на годину.

На кухні пахло пирогами з капустою. Мама поклала перед мною цілу миску й дивилася, як я їм.

– Повільніше, вдавишся.

– Мамо, мені вже сорок два.

– А для мене ти й у сімдесят будеш дитиною.

Попросила ще раз показати, як ставити пробіл.

Я пояснював поспіхом. Вона натискала не туди, стирала весь текст і винувато усміхалася.

– Не смійся. У мене пальці вже не слухаються.

– Та я не сміюся.

Насправді сміявся.

Добре, але трохи зверхньо – як сміються молодші з тих, хто не встигає за світом.

17 КВІТНЯ

«втебе вседобре».

Не відповів.

Через дві години мама подзвонила.

– Синку, ти живий?

– Мамо, ну що за запитання? Зайнятий я.

– Просто снився ти мені.

– І що?

– Маленький. Стояв біля воріт і плакав.

Мене чекали люди, тому перебив:

– Усе добре. Не вигадуй.

Пізніше побачив ще одне повідомлення: «бережисебе».

1 ТРАВНЯ

Мама навчилася ставити пробіли.

Тепер її повідомлення виглядають так:

«ти їв».

«не забудь шапку».

«в нас дощ а у вас».

«приїдеш на неділю».

Майже завжди відповідаю одним словом:

«Так».

«Ні».

«Побачимо».

Іноді просто ставлю сердечко, щоб не писати.

«Іноді ми надто пізно розуміємо, що найбільше щастя – це не пропустити мамине: «Ти доїхав?»»

Мама щоразу телефонує й перепитує:

– А що означає те червоне?

– Серце.

– То ти мене любиш?

– Ну, звісно.

Вона сміється, ніби почула це вперше.

25 ТРАВНЯ

Не поїхав до неї.

Сказав, що маю багато роботи. Насправді друзі покликали на риболовлю.

Мама написала: «я голубців наробила».

Через годину: «поставлю в морозилку»

А ввечері: «нічого синку робота важливіша»

Не знаю чому, але останнє повідомлення мене розлютило. Ніби дорікнула.

Набрав її номер, щоб пояснити, що я теж маю своє життя. Та вона відповіла таким радісним голосом:

– Синочку!

І я сказав лише:

– Подзвонив побажати доброї ночі.

14 ЧЕРВНЯ

Мама вперше надіслала фотографію.

Пів знімка зайняв її палець. На другій половині – кущ півоній біля хати.

Підпис: «дивис які гарні».

Я написав: «Красиві».

Вона відповіла: «тобі нарву».

30 ЧЕРВНЯ

Сьогодні мама не написала.

Дивно. Я звик, що о сьомій ранку приходить її «доброго ранку», хоча вона майже завжди пише «доброгоранку».

Об одинадцятій сам набрав:

– Чого мовчиш?

– Та не хотіла заважати. Ти ж зайнятий.

Голос був слабкий.

– Ти захворіла?

– Ні, синку. Просто тиск трохи.

Я наказав викликати лікаря. Вона відмовлялася, казала, що минеться.

Поїхав сам.

Уперше за багато років відклав усі справи й просто поїхав до мами.

1 ЛИПНЯ

Лікар сказав, що вона мусить побути в лікарні.

Мама найбільше хвилювалася не за себе, а за курей і помідори.

– Хто їх поллє?

– Я все зроблю.

– Ти ж не вмієш.

– Навчуся.

Вона усміхнулася:

– Як я ті «есемески»?

Я теж усміхнувся, але чомусь ледь не заплакав.

8 ЛИПНЯ

Сидів біля маминого ліжка.

Вона дрімала, а її телефон лежав на тумбочці. Екран був увесь у подряпинах, чохол – затертий.

Хотів перевірити, чи заряджений, і випадково відкрив чернетки.

Їх було багато.

«синку я скучила».

«мені сьогодні щось страшно».

«приїдь хоч на годинку».

«я знаю що ти зайнятий».

«не сердься на мене».

«ти в мене найкращий».

Вона набирала ці слова – і не відправляла.

Мабуть, боялася заважати.

Я сидів і читав їх знову й знову, а потім уперше зрозумів: мама навчилася відправляти повідомлення.

Це я розучився їх чути.

16 ЛИПНЯ

Маму виписали.

Забрав її до себе. Вона сперечалася, казала, що в місті їй нічим дихати.

Увечері ми сиділи на балконі. Мама дивилася на машини внизу.

– Люди кудись поспішають, – сказала вона. – І ти весь час поспішав.

– Вибач, мамо.

– За що?

Оце її «за що?» було найтяжчим. Бо вона справді не тримала зла.

5 СЕРПНЯ

Мама повернулася у свою хату.

Тепер я приїжджаю щонеділі. Сам поливаю помідори, лагоджу хвіртку, слухаю одні й ті самі історії про сусідів.

І щодня пишу першим: «Доброго ранку, мамо. Як ти?»

Вона довго набирає відповідь.

На екрані з'являються й зникають три крапки.

А потім приходить: «все добре синку а ти їв»

12 ЖОВТНЯ

Сьогодні мамин телефон мовчав.

Я телефонував раз, другий, десятий. Приїхав швидше, ніж будь-коли.

На столі стояла чашка недопитого чаю. Біля неї – телефон. Мама встигла набрати повідомлення, але не натиснула стрілочку.

«синку приїдь як зможеш я спекла твої»

На цьому текст обірвався.

Мабуть, хотіла написати «твої улюблені пироги».

Я знайшов їх у духовці. Вони вже вистигли.

20 ЖОВТНЯ

Після похорону забрав мамин телефон додому.

Не можу його вимкнути.

Щоранку відкриваю нашу переписку й читаю:

«ти доїхав».

«одягнися тепло».

«чого мовчиш».

«бережи себе».

Колись ці повідомлення здавалися мені настирливими, смішними, неграмотними.

Тепер віддав би все, щоб екран знову засвітився і на ньому з'явилося хоча б одне мамине слово без пробілу.

2 ЛИСТОПАДА

Сьогодні написав їй: «Мамо, я доїхав».

Телефон лежав на столі й мовчав.

Я знав, що відповіді не буде.

Та за хвилину все одно взяв його до рук – раптом помилився, раптом не почув, раптом десь там мама нарешті навчилася натискати потрібну стрілочку.

І написала: «славабогу».

P.S.

Друзі! Ця історія раніше була опублікована в іншому виданні – місячнику «Так ніхто не кохав». Оскільки вона мала значний резонанс, тож ми вирішили, щоб і читачі «Волині» прочитали цю зворушливу розповідь. І, хто ще має живими своїх батьків, обов'язково їм зателефонували!

До речі, уже вийшов у світ і листопадовий випуск «Так ніхто не кохав» , в якому теж чимало історій до сліз. Зверніть, будь ласка, увагу на анонс цього номера. ■

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

4			6	7		5	2	1
				8		9		7
			2				8	
9	3							
			1		7			
		5			6			
8			7					
	6	9	4		3	8		
		7		5				2

Відповіді на судоку за 28 жовтня.

1	6	3	9	8	4	7	2	5
7	9	2	1	5	3	8	6	4
4	5	8	7	2	6	9	1	3
5	7	9	8	4	2	1	3	6
2	8	6	5	3	1	4	7	9
3	4	1	6	9	7	2	5	8
9	1	5	2	6	8	3	4	7
6	2	4	3	7	9	5	8	1
8	3	7	4	1	5	6	9	2

Читайте неймовірні історії життя в іншому нашому виданні – «Так ніхто не кохав» за листопад 2026 року:

♥ Історія до сліз: На побачення... до свого чоловіка.

♥ **Сповідь монаха: «Кохана, я так і не зміг пробачити твій гріх...»**

♥ Одна любов на все життя Софії Ротару.

♥ **Дружина Героя: «Мій Славік загинув 6-го травня, а 8-го прийшов наказ на його звільнення зі служби...»**

♥ Як дід Павло і бабця Ганя попалилися... на малиновому варенні

♥ **Ти колись запитував маму, як вона насправді?**

♥ І сміх, і гріх: ДНК-спеціаліст... баба-Марія.

Номер за 4 листопада – вже у продажу. Запитуйте в листонош або точках продажу газет.

А ще краще – передплатіть!

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» – 60 779.

■ Життя як серіал

А Михайлович не витримав – і звільнився з пересувного...

Закінчення. Початок – на с. 16

Зореслав СТОЖАР

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Іноді, щоб знайти своє щастя, не треба їхати за тридев'ять земель. Досить щосереди вчасно привозити «Волинь»...

Та незабаром жінки помітили дивне: щосереди їхній водій голився особливо ретельно, одягав чисту сорочку й навіть бризкався одеколоном «Шипр», який беріг із минулого століття.

– Михайловичу, ви що, закохалися? – поцікавилася листоноша.

– А що, не можна?

– Можна! – зраділа Світлана й поправила зачіску.

Начальниця насупилася.

– А чого тільки по середах?

– Бо середа – особливий день!

І загадково усміхнувся.

Річ у тім, що в селі Малі Вареники жила ще одна Світлана Володимирівна. П'ятдесятип'ятирічна вдова, господиня з веселими очима й такими ямочками на щоках, що Михайлович щоразу забував увімкнути ручне гальмо.

Щосереди вона чекала пересувне відділення.

– А мої газети привезли? – питала з порога.

– І «Волинь», і «Цікаву газету на вихідні»! – урочисто відповідав Михайлович.

– То заходьте на чай!

...Спочатку він заходив на п'ять хвилин. Потім на десять. А одного разу Галина Іванівна мусила тричі сигналити, бо водій забув, що в нього взагалі є автомобіль.

– Ви там що, газету вголос перечитуєте?! – обурилася начальниця.

– Ні, Іванівно. Переконував передплатити ще й «Так ніхто не кохав» і «Цікаву читанку».

– А чого у вас помада на щоці?!

– То... друкарська фарба!

– Михайловичу, ви мене за дурну маєте?! Відколи це друкарська фарба пахне жіночими парфумами?!

– Іванівно, то новітні технології! Щоб люди газети не тільки читали, а й нюхали!

...Листоноша Світлана почервоніла від ревнощів.

– Михайловичу, а ви яких жінок любите?

– Хороших.

– А конкретніше?

– Щоб газети читали.

– То я ж листоноша! Я їх щодня розношу!

– Розносити й читати – то різні речі, Свєто!

Галина Іванівна пирснула зі сміху.

...Але одного четверга Михайлович прийшов із заявою.

– Звільняюся!

– Як це?! – зблідла начальниця.

– Бо закохався!

Листоноша Світлана аж сумку випустила.

– У кого?!

спочатку побіліла, потім почервоніла й нарешті гримнула:

– То чого ж ви мені пів року голову морочили?!

– Я?!

– А пиріжки мої їли?!

– Так ви ж самі давали!

– А котлети?!

– І котлети...

– А борщ?!

– Свєто, то що, мені тепер усе назад віддавати?!

Начальниця вже плакала від сміху.

Михайловичу, ви мене за дурну маєте?! Відколи це друкарська фарба пахне жіночими парфумами?!

Михайлович набрав повні груди повітря.

– У Світлану Володимирівну!

Запала тиша.

Листоноша повільно поправила волосся.

– Михайловичу... А чого ж ви раніше мовчали?

– Бо боявся, що не погодиться.

– Та я ж не кусаюся!

– Знаю, Свєто...

– То чого ж звільнятися? Ми можемо й далі разом працювати!

Михайлович здивовано витріщився.

– А ви тут до чого?

– Як це до чого?! Ви ж сказали, що закохалися у Світлану Володимирівну!

– Так!

– То я ж Світлана Володимирівна!

– А я про іншу! Про ту, що в Малих Варениках живе! Якій газети привозимо!

Галина Іванівна так зареготала, що аж окуляри злетіли.

А листоноша Світлана я цілими днями вдома сидітиму, то вона мене швидше вижене, ніж я сам звільнився!

І знову всі зареготали.

...А наступної середи пересувне відділення, як завжди, приїхало в Малі Вареники.

Біля воріт стояла новоспечена дружина Михайловича.

– А мою «Волинь» привіз?

– Привіз, кохана!

– А «Цікаву газету на вихідні»?

– І її! Ще й «Цікаву читанку» та «Так ніхто не кохав»!

– Ще й чоловіка вам привези як безплатний додаток до газет! – озвалася з машини Галина Іванівна.

– Добрий день, дівчата! Тільки не загубіть мені його десь там за чаєм! – усміхнулася Світлана.

– Не хвилюйся, кохана! – запевнив дружину Михайлович. – Я тепер твій законний передплатник на все життя!

– Ой, Михайловичу, – підморгнула Галина Іванівна, – тільки дивіться, щоб дружина вас через рік не передумала передплачувати!

І тільки листоноша Світлана Володимирівна зітхнула:

– Отак воно, дівчата... Я йому пів року котлети смажила, а вона газети читала – і заміж вийшла!

Михайлович підморгнув:

– Бо, Свєто, котлети – то для шлунка. А «Волинь» і її доньки – для душі!

І відтоді в Малих Варениках казали: «Хочеш заміж – передплачуй газети. Може, й тобі разом із поштою судженого привезуть!» ■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 9–15 листопада

ОВЕН (21.03 – 20.04)

На роботі доведеться швидко ухвалювати рішення, але впораєтеся. У фінансах можливі приємні надходження. Бережіть здоров'я: не випробовуйте організм на витривалість. У коханні не приховуйте почуттів за жартами, а самотнім Овнам варто уважніше придивитися до людини, яка шукає нагоди побути поруч. ***Сприятливий день*** – вівторок, ***несприятливий*** – четвер.

ТЕЛЕЦЬ (21.04–21.05)

Цього тижня можете отримати цікаву пропозицію, пов'язану з роботою або додатковим заробітком. Не поспішайте відмовлятися. Для здоров'я корисним буде повноцінний відпочинок. У родині можливе приємне примирення, а самотнім Тельцям зорі радять не відкидати запрошення на чашку кави. ***Сприятливий день*** – середа, ***несприятливий*** – субота.

БЛИЗНЮКИ (22.05–21.06)

Ваша комунікабельність допоможе знайти вихід із непростої ситуації. Однак у фінансових питаннях краще покладатися на розрахунок, а не на красиві обіцянки. Здоров'я потребуватиме уваги до режиму сну. У стосунках можливі несподівані зізнання. Самотнім Близнюкам варто сміливіше знайомитися. ***Сприятливий день*** – п'ятниця, ***несприятливий*** – понеділок.

РАК (22.06–22.07)

Тиждень сприятливий для завершення справ, які давно відкладали. Можливі невеликі, але приємні фінансові надходження. Не забувайте про теплий одяг. У родині хтось потребуватиме вашої підтримки, і добре слово виявиться дорожчим за будь-який подарунок. Самотнім Ракам зорі обіцяють доленосну зустріч. ***Сприятливий день*** – четвер, ***несприятливий*** – неділя.

ЛЕВ (23.07–23.08)

На роботі можливі несподівані зміни, які відкриють нові перспективи. Не поспішайте з великими покупками. Здоров'я покращать прогулянки. В особистому житті дослухайтеся до другої половинки. Самотнім Левам варто пам'ятати: найсильніше враження справляє не розкішний подарунок, а щира увага. ***Сприятливий день*** – понеділок, ***несприятливий*** – п'ятниця.

ДІВА (24.08–23.09)

У фінансах очікується стабільність, якщо не піддаватиметеся спокусі непотрібних покупок. Для здоров'я важливі повноцінний сон і душевна рівновага. У родині можливі приємні новини. Самотнім Дівам варто менше прискіпуватися до чужих недоліків: можливо, саме неідеальна людина подарує вам ідеальні почуття. ***Сприятливий день*** – субота, ***несприятливий*** – вівторок.

ТЕРЕЗИ (24.09–23.10)

Можлива приємна звістка, пов'язана з грошима або давньою справою. Бережіть нервову систему. У коханні настане час теплих слів і несподіваних обіймів. А самотнім Терезам зорі радять: не озирайтеся постійно в минуле, бо можете не помітити людину, яка вже простягає вам руку назустріч. ***Сприятливий день*** – четвер, ***несприятливий*** – субота.

СКОРПІОН (24.10–22.11)

Не варто братися за десяток справ одночасно. У фінансах можливі несподівані витрати. Здоров'я потребуватиме уваги до режиму відпочинку. У стосунках не дозволяйте ревнощам руйнувати довіру. Самотнім Скорпіонам зорі натякають: хтось давно хоче зізнатися вам у симпатії, але боїться вашого гострого язика. ***Сприятливий день*** – середа, ***несприятливий*** – неділя.

СТРІЛЕЦЬ (23.11–21.12)

Вдалий час для планування майбутніх покупок, але не для необдуманих витрат. Здоров'я не підведе, якщо не дозволите наливати чарку жінці в жовтому. У родині знайдеться привід для маленького свята. Самотнім Стрільцям варто частіше усміхатися незнайомцям і незнайомкам. ***Сприятливий день*** – п'ятниця, ***несприятливий*** – середа.

КОЗОРІГ (22.12–20.01)

Вам світить можлива похвала або цікава робоча пропозиція. Подбайте про здоров'я, особливо якщо багато часу проводите сидячи. У стосунках настав час приділити увагу найдорожчій людині. Самотнім Козорогам зорі радять не ховати ніжність за суворістю: серце – не сейф, щоб тримати його постійно замкненим. ***Сприятливий день*** – вівторок, ***несприятливий*** – п'ятниця.

ВОДОЛІЙ (21.01–19.02)

Не поспішайте вкладати гроші в сумнівні пропозиції. Для здоров'я корисними будуть рух і свіже повітря. У родині можливі приємні зустрічі з людьми, яких давно не бачили. А самотнім Водоліям варто перевірити старі повідомлення: можливо, хтось давно чекає на вашу відповідь і ще не втратив надії на взаємність. ***Сприятливий день*** – неділя, ***несприятливий*** – четвер.

РИБИ (20.02–20.03)

На роботі не варто соромитися просити допомоги: спільними зусиллями вдасться зробити більше. У фінансах бажано уникати ризикованих рішень. До п'ятниці вам категорично заборонене спиртне! У коханні можливий приємний сюрприз від дорогої людини. Самотнім Рибам доля стукає у двері. ***Сприятливий день*** – субота, ***несприятливий*** – понеділок. ■

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
Місцезнаходження видавця: *43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.*
Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: *вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.*
volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «*» друкуються на правах реклами.
За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції:
78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037
ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна
Політики
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович
Інформації
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна
Інтернет-новин
НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Передплати і розповсюдження
КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна
Спеціальні кореспонденти
ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
ІВАНЮК Раїса Іванівна
Літературний редактор
ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші
Передплатний індекс: 30000
Ідентифікатор медіа: R30-02497, рішення від 18.01.2024 № 142.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж випуску: 7385.
Замовлення № 1714.

Життя як серіал

А Михайлович не витримав – і звільнився з пересувного...

Шістдесятирічний водій «Укрпошти» був переконаний: найважче в його роботі – розбиті сільські дороги. Аж поки не зрозумів, що дві жінки в одному автомобілі можуть бути небезпечнішими за три кілометри суцільних вибоїн... А про те, що його чекає за одним із поворотів сама доля – навіть не здогадувався

Остап ЧЕРЕШНЯ

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У машині почалося кулінарне змагання. Галина приносила голубці, Світлана – котлети...

Михайлович за сорок років водійського стажу пережив багато чого: і радянські вантажівки, і колгоспні ремонти, і бензин по талонах, і навіть тещу, яка двадцять років пояснювала йому, як правильно перемикати передачі.

«Михайлович раз мало не в'їхав у ставок, коли Світлана Володимирівна поправляла зачіску.»

Але до роботи в пересувному відділенні «Укрпошти» доля його не підготувала.

Бо там було дві жінки.

Начальниця Галина Іванівна – п'ятдесят років, характер сталевий, голос командирський. Як скаже «Зупиняй!», то навіть голуби на дорозі сідали.

І листоноша Світлана Володимирівна – сорок п'ять, русява, весела, з такими очима, що Михайлович раз мало не в'їхав у ставок, коли вона поправляла зачіску.

Обидві незаміжні. А Михайлович – удівець.

І тут, як казала його покійна теща, «добром не пахне».

Почалося все з пиріжків.

Галина Іванівна принесла три з капустою.

– Їжте, Михайловичу. Бо ви якийсь блідий.

За п'ять хвилин Світлана витягла чотири з м'ясом.

– А мої скуштуйте! Чоловікам м'ясо потрібне!

– Капуста корисніша! – заперечила начальниця.

– Зате від м'яса чоловік має силу!

– Дивлячись, на що йому та сила!

Михайлович поперхнувся.

Відтоді в машині почалося кулінарне змагання. Галина приносила голубці, Світлана – котлети. Галина – налисники, Світлана – домашню ковбасу.

Одного разу обидві принесли борщ. Михайлович з'їв два. І ледве дотягнувся животом до керма.

Закінчення історії – на с. 15

Золоті слова

Фото: google.com.

„Україна починається з тебе.

(В'ячеслав ЧОРНОВІЛ (1937–1999), видатний український політик, дисидент, публіцист, один із засновників Народного Руху України, Герой України).

2026 ЛИСТОПАД

5 Четвер

Ганна, Григорій, Наталя, Тимофій, Ярема, Галактіон, Дорофій.

День проєктного менеджера.

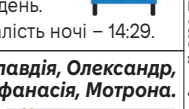

схід – 02:46, захід – 15:00. Спадаючий півмісяць. 26-й день.
схід – 07:16, захід – 16:47. Тривалість дня – 09:31. Тривалість ночі – 14:29.

6 П'ятниця

Віктор, Герман, Єфросинія, Клавдія, Олександр, Олександра, Павло, Афанасія, Мотрона.

День саксофону.

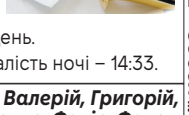

схід – 04:02, захід – 15:13. Спадаючий півмісяць. 27-й день.
схід – 07:18, захід – 16:45. Тривалість дня – 09:27. Тривалість ночі – 14:33.

7 Субота

Антон, Богдан, Валерій, Григорій, Євген, Кирило, Федір, Федот.

Михайлівська субота.

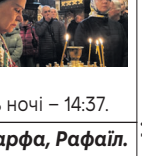

схід – 05:18, захід – 15:28. Спадаючий півмісяць. 28-й день.
схід – 07:20, захід – 16:43. Тривалість дня – 09:23. Тривалість ночі – 14:37.

8 Неділя

Гаврило, Марта, Михайло, Марфа, Рафаїл.

День радіології.
День виноградарів, виноробів та садівників.
Собор Архистратига Михаїла.

схід – 06:33, захід – 15:45. Спадаючий півмісяць. 29-й день.
схід – 07:21, захід – 16:42. Тривалість дня – 09:21. Тривалість ночі – 14:39.

9 Понеділок

Антон, Іван, Олександр, Семен, Тимофій, Мотрона, Порфирій.

Всеукраїнський день працівників культури та аматорів народного мистецтва.

схід – 07:49, захід – 16:06. Молодий місяць. 0-й день.
схід – 07:23, захід – 16:40. Тривалість дня – 09:17. Тривалість ночі – 14:43.

10 Вівторок

Георгій, Костянтин, Нонна, Орест, Прокіп, Родіон.

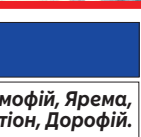
10.11. 1764 року Катерина II скасувала гетьманство, передавши всю повноту влади в Гетьманщині президенту Малоросійської колегії Петру Рум'янцеву.

схід – 09:02, захід – 16:34. Зростаючий півмісяць. 1-й день.
схід – 07:25, захід – 16:39. Тривалість дня – 09:14. Тривалість ночі – 14:46.

11 Середа

Віктор, Вікентій, Максим, Степан, Степанида, Стефанія, Федір.

11.11. 1930 року запатентований газовий холодильник, винахід Альберта Ейнштейна та Лео Сіларда.

схід – 10:10, захід – 17:12. Зростаючий півмісяць. 2-й день.
схід – 07:27, захід – 16:37. Тривалість дня – 09:10. Тривалість ночі – 14:50.

Місячний і сонячний календарі склав Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ВОЛИНІ З 5 ДО 11 ЛИСТОПАДА

Четвер	П'ятниця	Субота	Неділя	Понеділок	Вівторок	Середа
05 листопада	06 листопада	07 листопада	08 листопада	09 листопада	10 листопада	11 листопада
мін. +1° макс. +7°	мін. +3° макс. +6°	мін. 0° макс. +4°	мін. -1° макс. +5°	мін. -1° макс. +5°	мін. 0° макс. +4°	мін. +1° макс. +4°

Інфографіка: sinoptik.ua

Час передплати газет на 2027 рік настав! Будьте з нами!

Р Е К Л А М А

Хто з передплатників «Волині» виграв цього тижня 1000 гривень

– читайте на с. 9